N:r 18. ÅRG. 35. 25 NOV. 1930. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN
SINIMS LAND
ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

FÖR DET NAMNETS SKULL.*

»Ty för det namnets skull hava de dragit ut, utan att taga något av hedningarna. Därför böra vi mottaga sådana män, att vi må bliva medarbetare för sanningen.» Joh. 3 brev v. 7 och 8.

Det är helt visst åtskilliga ibland oss, som minnas den käre gudsmannen Tiselius. Han älskade att vid stunder som denna taga fram detta språk. Med värme och känsla strök han då alltid under orden: »För hans namns skull hava de dragit åstad.»

Jag ville, att vi i afton skulle återigen återvända till det ordet. Vi ha fått detta underbara namn, och det är för det namnets skull, som vi få vara med om så mycket härligt här på jorden och skola få vara med om så mycket underbart i himmelen. Så länge det i denna tid, då det är så mycket annat, som intresserar och fyller hjärtana, griper sinnena att höra om Jesusnamnet, så att det får makt över människorna; så länge det finns ett folk på jorden, och så länge det gives oss att få vara med bland det folket, som får taga emot det namnet; så länge det finnes ett sådant folk och en sådan kallelse, så länge vilar välsignelse över oss. I kväll är det för det namnets skull, som vi äro samlade.

Våra syskon skola nu resa ut till Kina, och det torde vara många bilder, som träda fram för dem en sådan stund som denna. För de återvändande är det väl erinringar, som tala om vad som varit, om erfarenheter gjorda därute, och undran hos våra två systrar, som för första gången få resa ut. Intryck, minnen, och förväntningar av olika slag kunna tränga in i själen. Det är då så gott att få släppa allt annat och bara behålla ett, det namnet.

Vi veta, att våra syskon vilja för det namnets skull draga ut till Kina.

* Anteckningar från ett föredrag av missionsföreståndare *Erik Folke*, hållet vid avskedsmötet den 5 nov. 1930.

Jag är också övertygad om, att de missionsvänner, som äro samlade här och många andra med oss, alla vilja för det namnets skull välsigna dem, när de draga åstad. Vi vilja för det namnets skull skiljas från dem, men också för det namnets skull i anden vara med dem.

Det kännes gott och tryggt att taga sikte på, att Herren givit dem sitt stora namn att gå på. Han skall icke svika dem. Han har givit dem det allra högsta, som kan givas av vår Gud. Ingenting i himmelen eller på jorden är så underbart, så rikt som Jesus, vår Frälsares, namn. Det är något outsägligt gott, att missionen får ha det till sin utgångspunkt, till sitt centrum, och slippa bero av något annat, får ha det namnet som sin egendom.

De, som få den heliga kallelsen att vara missionärer såväl som de, som äga kallelsen att vara missionsvänner, ha det namnet på ett särskilt sätt. För dem är det en rikedom att äga men ock en rikedom att förvalta. Ja, när det är så stort och rikt, hur skola vi kunna förvalta det, som vi böra göra? Gud give oss nåd att inte blott äga det namnet riktigt djupt inne i våra hjärtan, att leva utav det, leva i det, utan give Gud oss också nåd att förvalta den stora gåvan, som är lagd i våra händer. Vår trofaste Frälsare känner vår svaghet och brist, vår trolöshet, vår opålitlighet många gånger, men han vågar ändock anförtro oss sitt namn. Det namnet, för vilket keruber och serafer skyla sina ansikten, vågar han giva mig och dig.

Vi veta, att våra älskade syskon gjort upp med sin Gud, att när de fara ut till Kina, så är det för det namnets skull de fara och ingenting annat. Då våga vi tryggt anförtro dem åt hans stora namn. I morgon kväll anträda de sin resa, och vi få inte se dem på länge. Vi bliva långt skilda åt i rummet. Men en plikt och förmån står kvar. Det finns någonting i detta ord även därom: »Därför böra vi mottaga sådana män, att vi må bliva medarbetare för sanningen.» När Gud har känt, att han kan anförtro sina barn åt oss att taga oss dem an, vad skola vi då göra? Vi skola bliva deras medarbetare. Är inte det nåd av Gud? I v. 6 heter det: »Du gör väl, om du på ett sätt, som är värdigt Gud, utrustar dem också för fortsättningen av deras resa.»

Detta är ett stort förtroende och ett bestämt uppdrag av vår Gud. Det är inte något mindre, än att vi såsom missionsvänner skola rusta ut dem och följa dem och vara deras medarbetare på ett sätt, som är värdigt vår Gud. Lyfter inte Herren här upp oss på ett mycket högt plan, låter han oss inte blicka in i sitt rådslut på ett underbart, rikt sätt? Är det inte nästan för mycket för oss? Då vi se vart missionen kommit och vad vi äro, då se vi nog, att vi icke utfört missionsarbetet på ett sådant sätt. Men de orden stå kvar som en inbjudan, en förnyad kallelse. Vi kallas att på ett sätt värdigt Gud utrusta vittnena bland hedningarna och sända dem åstad, och vi veta, att våra kära vänner ständigt påminna oss, aldrig tröttna att påminna oss, härom. Varje gång har det kommit och kommit om-

igen: Bed för oss! Det är en kallelse att ingå i medarbetareskap med Gud. Vi skola med dem böja våra knän inför nådens tron och vara deras medtjänare i bönen.

När vi nu sända dessa våra syskon, behöva de känna mer än annars, att de äro omgärdade av bön. De behöva bliva burna i bön. Bön, omgärdande, brinnande, allvarlig, målmedveten förbön, är vad de behöva. I Kina är kamp, strid och nöd på många håll. Det blir tunga bördor, som lägga sig på skuldrorna och lätt kunna fylla hjärtat med ångest och nöd. Dock, de få gå för det namnets skull, och då finns det möjligheter och utsikter till seger, i all synnerhet om med dem stå missionsvänner, som rusta ut dem på ett sätt värdigt Gud. Vi äro medvetna om, att det framför allt gäller att hjälpa dem i andlig kamp, och vi ha det namnet som en borgen för att den kampen skall föras till seger. Det namnet skall vinna pris och ära, dag för dag, stund för stund, mer och mer.

Så äro vi då i kväll tillsammans med våra syskon här för att stärka deras hjärtan och uppmuntra dem för resan. Må då värme och kärlek, helig fröjd och andekraft vila över oss i kväll och fortsätta att vila över dem och oss. Må så denna högtidsstund bliva för dem en uppmuntran under år, som komma! Herren välsigne oss för sitt namns skull!

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

S. M. K:s tisdagsbönemöten.

S. M. K:s tisdagsbönemöten i Betesdakyrkan kl. 7 e. m. pågå t. o. m. *tisdagen den 9 dec.* Ett uppehåll göres då på grund av julbrådskan, men bönemötena börja sedan v. G. åter på nyåret *den 13 jan.*, även då kl. 7 e. m.

Vi begagna detta tillfälle för att påminna om våra bönemöten. Vi äro synnerligen tacksamma för de vänner, som genom förbön taga del i Herrens strider. Behovet av sådana missionsvänner är säkerligen ett av de allra största behoven i vårt arbete. Må då många av Herren få nåd till att bliva verkliga förebedjare, och må de, som så kunna göra, samlas till gemensam bön! — »Bedjen, och I skolen få, för att Eder glädje skall bliva fullkomlig!»

S. M. K:s publikationer.

Vi bedja att få påminna om vår missionskalender *»Hans Stjärna i Östern»*. Jultidningarna och kalendrarna äro många, men vi tro, att även vår har en uppgift att fylla. Härför fordras emellertid även vänner, som hjälpa oss att få den spridd. Varmt tacka vi Gud för sådana medhjälpare. Give Herren oss ännu flera!

Vi påminna även om »Sändebud till Sinims Land» av Erik Folke, pris kr. 1:90; »Framtidsutsikter», Studier i Uppb. av Nath. Högman, pris kr. 1:50; »Praktiska vinkar för studiet av kinesiska språket» av Joh. Aspberg, pris kr. 1:65; »Upplevelser i Guds skola» av Sofia Svensson, pris 1:— kr., samt »Minnen och Intryck» av Dagny Bergling, pris kr. 2:25. — Skulle ej någon av dessa böcker passa såsom julklapp?

Från de utresande missionärerna.

Förutom det i brevavdelningen intagna, från Berlin avsända, brevet från de utresande missionärerna hava vi fått en hälsning från Genua, skriven sedan de gått ombord på »Trier». Resan hade gått bra dit, och våra missionärer voro vid

gott mod. Må de, såväl som de som avresa från Kina den 28 dennes, samt för övrigt alla våra missionärer, få vara inneslutna i missionsvännernas kärleksfulla intresse och förbön.

Från de utresande.

Berlin den 8/11 1930.

Till våra kära missionsvänner!

Då nu den första delen av vår resa är tillryggalagd, ville vi få sända en hälsning, innan färden går vidare till det land, till vilket Herren kallat oss. Vår resa har hitintills gått så bra. Vi ha fått erfara, att vi ha vandrat i beredda gärningar. Då vi kommo till Berlin, mötte oss en man från Christl. Hospiz »S:t Michael», vilken hjälpte oss med vårt bagage och förde oss till detta fridfulla och hemtrevliga hospiz, där vi bo i Berlin. Mikael betyder ju: Vem är såsom vår Gud! Och när vi nu resa den första milstolpen på utresan, så känna vi det så, att ingen är lik Herren vår Gud i trofast omvårdnad om de sina. Glada över honom själv och hans nåd draga vi vidare.

Till alla våra älskade vänner hemma runt om i Sveriges bygder sända vi vara gemensamma hälsningar. Varmt ville vi få tacka för alla de översvallande bevis på kärlekens intresse och verksam förbön, som vi fått erfara. Näst Herrens egen närvaro i avskedets stund, är den gemenskap, som vi fått äga med varandra, och som vi veta alltfort skall bestå, vårt största ämne till tacksägelse inför Gud med tanke på avskedet. Herren löne eder alla för den kärlek I haven visat hans namn, då I tjänaden de heliga och ännu tjänen dem! Göre han oss alla trogna, tills han kommer!

I Herren förbundna

Elsa & Nath. Engbäck. Ebba Vidén.

Maja Lundmark.

»Vad jag förlorat mycket genom att bedja så litet.»

Det ultrycket kom åter och åter fram i fru C:s skildring av de gängna årens erfarenheter, som hon delgav mig vid mitt senaste besök i Tungchowfu.

Hur väl minnes jag inte, då hon för cirka 7 år sedan, då jag var stationerad där, en söndag för första gången besökte gudstjänsten. Med henne kommo ock två andra kvinnor, men endast fru C. blev vunnen för Gud. Den ena av dessa kvinnor kände till missionen något litet och hade vid besök i fru C:s hem och åsynen av mannens sariga händer manat dem att gå till »frun» (fru Styrelius) och be om medicin för hans eksem. »Följ med mig» sade hon. Sagt och gjort. De begåvo sig alltså den följande söndagen dit, och fru C. uppskattade mycket utlänningarnas vänlighet att sitta och språka med henne efter mötet. Hon talade då om sina svåra hemförhållanden, men var alltför blyg att be om medicin för mannens händer. »Ha ni icke varit till Röda Korset och sökt bot för sjukdomen?» frågade fru Styrelius. »Nej», blev svaret. »Ja, denna sjukdom är svårbotad, men Gud, som allt förmår, kan bota all slags sjukdom.»

Så började bibelkvinnan undervisa henne om denne underbare Gud och hans kärlek uppenbarad i Kristus Jesus och om hans makt att hjälpa alla dem, som bedja till honom. Detta grep fru C. på ett sådant sätt, att hon från den dagen helt blev avgjord för Herren. Hon bröt sitt buddistlöfte och upphörde att tillbedja avgudar.

Hur väl jag minnes den dagen bibelkvinnan och jag fingo gå dit och förstöra husgudarna. Fru C. älskade Herren men kunde ännu icke bedja, blott ropa: »Herre, fräls mig!» Efter en tid blev hon svårt sjuk. Mannens eksem var mycket plågsamt, och så fattigt var det i hemmet, att de nödgades inteckna sitt hem och pantsätta inteckningen. Vi besökte dem ofta denna tid och sökte även hjälpa litet ekonomiskt. Vågade dock ej ge mycket av fruktan för att de och grannarna skulle tro att vi »köpte anhängare».

Under denna svåra tid lärde sig fru C. att verkligen bedja. — »Hur skulle du kunna lära dig bedja om icke genom nöd och genom det, som nu prövar din kraft?» Joh. 36: 19. — Mannen var en passionerad spelare, som spelade bort allt, han ägde och förtjänade. Därför hörde gräl i hemmet till ordningen för dagen. Nu började fru C. i stället för att gräla lära sig bedja för sin man.

Det dröjde ej länge, förrän hans händer förbättrades märkbart. Vi bådo också för honom. Sin spelpassion blev han dock ej kvitt, ty han ville icke själv bedja Herren om hjälp. Det dröjde därför ej länge, förrän hans händer voro lika sårigа som förut. Detta förde fru C. in i ännu ivrigare bönekamp för sin man.

Svåra prövningar och sorger hade hon att genomgå, bl. a. förlorade hon flera barn. En sjuårig son var det enda efterlevande barnet. Han ville följa mor på livets väg och var och är fortfarande hennes glädje och tröst. När mor blev bättre följde han henne troget till gudstjänsterna.

Någon verklig glädje i frälsningen hade dock fru C. ännu icke fått, men hon visste, att hon var Herrens egendom. Så småningom blev hon fullt frisk och fick även sin önskan om att bli döpt uppfylld.

Mycket hån fick hon utstå av sina grannar och släktingar, men hon var frimodig. På deras spefulla frågor om inte utlänningarna togo ut ögon, lungor och hjärtan på sina anhängare för tillverkning av medicin, svarade hon, att hon noga aktat därpa men aldrig funnit något sadant. »Men genom den sanna läran bli människornas hjärtan, lungor och ögon förvandlade, så att allt blir som nytt», sade hon. »Ja, denna lära är nog god, men att man inte får tillbedja förfädernas andar är för bedrövligt», svarade de.

Fru C. fördes att mer och mer förstå bönens vikt och värde, och många bönesvar fick hon se. Det underbaraste tycktes henne vara, att när hon lärde sig bedja mycket för andra, hennes hjärta fylldes av en frid, som hon aldrig förut känt.

»Varför hade jag icke förut kunnat bedja mera för andra? Då hade Gud också kunnat välsigna mig och mitt hem mera», sade hon.

Snart fick hon se att mannens händer helt läktes, och så småningom övervann han också genom bönen sitt spelbegär, men ännu är han icke helt född på nytt. »Sedan jag lärde mig bedja mycket för andra har jag fått så många bönesvar», säger hon. »Hur skall jag kunna återgälda Herren alla hans välgärningar mot mig, vad han gjort för mig på korset och den kärlek, han dagligen bevisar mig?» säger hon, under det tårarna gång på gång tränga fram ur hennes ögon. »Vilken nåd är det icke att jag fått vara med i Tungchowfu kvinnoskola två terminer och fått lära förstå Jesu underbara lära mera och fått tillfälle till bön och arbete för Herren.»

Hon hjälper till med en del praktiskt arbete och har dessutom varit ute med bibelkvinnan i predikotältet till stor välsignelse en tid den gångna våren.

Hon är ej mycket begåvad och har svårt att svara på frågor, som i undervisningen ställes till henne. I vittnesbörden kommer dock vad hon lärt fram på ett gripande sätt, som visar, att hon verkligen mottager och bevarar i sitt hjärta, det hon undervisas i. Hur gripande är det icke att höra och se hennes smärta över de oomvändas sorgliga belägenhet. Hon gråter och beder för deras frälsning.

En verklig predikan är det för oss att se hennes förnöjdhet och lycka trots fattigdom. Tjuvarna ha nämligen brutit sig in och tagit från dem allt, allt i hemmet, t. o. m. dörren. Hedningarna håna henne: »Varför har inte din Jesus bevarat ditt hem?» — »Jo, det hade han kunnat, men han vill undervisa mig såsom en fader sitt barn och lära mig att ej förtrösta på något här på jorden», svarar hon frimodigt. Hon prisar Herren t. o. m. för prövningarna. Ett stort tacksägelseämne har hon nu i det att Gud hört bön och gjort det möjligt för dem att få återlösa sitt pantsatta hus. Frisk och duktig, som hon är, kan hon nog med Guds hjälp jämte sin man och son få ett trevligt hem snart. Bed för denna familj att de må i allt bli till ära för Herren! *Hanna Wang.*

»Hör han bön?»

I onsdags eftermiddag satt jag vid ett möte hemma i Hoyang och hörde den uppoffrande, präktige församlingsmedlemmen Morgon tala över texen Matt. 6: 5, 6. Hans ämne var: »Bönen», och han talade så utmärkt. Bland annat berättade han följande händelse ur sitt eget liv.

Tidigt i våras var det en söndag min tur att leda gudstjänsten på vår utstation X. Jag gick dit och ledde mötet. Så fort det var slut kom en kvinna fram till mig med sitt lilla barn: »Säg mig, herr Morgon», sade hon, »vad skall jag och mitt barn taga oss till? Vi ha rakt ingenting att äta. Jag har inte ens så mycket som ett bröd att giva mitt barn. Se, så han gråter av hunger. Kan Ni inte finna på någon hjälp för oss.» Kvinnan grät bittert.

»Bed till Gud!» sade herr Morgon.

»Ja, men jag har ju inte ens en enda matbit. Jag håller på att duka under.»

»Här har Ni ett tusen kash. Köp bröd för det, så att Ni och barnet får stilla Er hunger.»

»Tack, tack så mycket! Då ha vi åtminstone detta mål, men hur skall jag ordna det för mig? Vad skall jag taga mig till, så att vi inte svälta ihjäl. Vi ha ingen jord och hemmet är tomt på allt, som möjligen annars kunde säljas och förvandlas i pengar.»

»Bed till Gud! Bed hela natten, och var förvissad om att Gud tills i morgon skall råda bot för Er nöd.»

»Ja, det kan Ni säga, som varje mål har mat att stoppa i munnen, — men jag?»

»Tro mig, bed till Gud hela natten och se sedan om han ej hör bön. Jag är viss om att han skall göra det. Men skulle så ej vara så sök upp mig igen, få vi se vad vi kunna göra.» (Vad herr Morgon i sitt hjärta tänkte, men ej sade till kvinnan, var, att han påföljande dag tänkte komma till henne med litet hirs, så att hon skulle kunna klara sig en tid framåt.)

Kvinnan gick hem. När hon på kvällen lagt barnet och stängt dörren, böjde hon knä på den murade bädden. Det var en förtvivlad kvinnas bön, som under den tysta nattens timmar steg upp till Gud. Om hon bad hela natten eller kanske somnade av trötthet, vet jag ej. Men när det dagades nästa morgon, öppnade kvinnan dörren och såg sig om för att finna om Gud hade hört hennes bön — ack, nej, allt var sig så likt, så genomfattigt, utblottat. Vad skulle hon taga sig till? — Jo, där borta i hörnet stod en gammal tunna. I den hade hon undan för undan kastat ned en del smutsiga, trasiga, helt obrukbara kläder. Tunnan var fullt av dem. Kanske kunde hon i dag samla ihop alla dessa för att sälja dem och så alltid få något för dem. Tanken blev genast handling. Medan hon plockade ur kläderna ur tunnan, som snart var tom, fann hon uppe på ett plagg tre små vetekorn. Dem tar hon genast vara på och lägger på ett bord. »Men varifrån kommo de?» — Så tar hon upp nästa plagg, som är det sista, och häpnar över vad hon får se. Det är en hel del vete, ja, omkring 20 kilo. Tänk, det hade hon helt glömt bort ända sedan den tiden, då det fanns så gott om vete, att 20 kilo mer eller mindre ej betydde så mycket. Nu var detta som hon funnit värt omkring åtta dollar. Hon kunde sälja det och i stället köpa sig hirs, så det räckte för henne och barnet i minst tre månader. Tänk, att Gud verkligen hade hört hennes bön!

Frampå dagen kom herr Morgon med sin gåva och för att fråga om kvinnan bedit. Då fick han till sin stora glädje höra det som hänt. Tillsammans lovade de Gud för den underbara bönhörelsen. Han hör bön!

Martin Bergling.

Insänd litteratur.

Julstjärnan. 25:e årgången. Jultidning för ung och gammal. Utgiven av Axel E. Peterson. *Julstjärnans Förlag, Kungsgatan 38, Göteborg.* Pris kr. 1: 10.

I år utkommer denna alltid trevliga och innehållsrika jultidning i sin 25:e årg. Det är svårt att säga, om den är bättre än vanligt,

men nog är den innehållsrik. Bland artiklarna må särskilt framhållas två, författade av tvenne nu hemförlovade, välkända och aktade personer: »Himalaya — 'snöns boning'» av fru Anna Peterson, försedd med *synnerligen vackra illustrationer*, samt »Där kejsarens makt ej räckte» av överste E. Melander. Ma »Julstjärnan» fa sprida ljus och glädje i många hem!

M. L.

När och Fjärran. Utgiven av *Kvinnliga Missions Arbetare, Brunnsgatan 3, Stockholm.* Pris 1 kr.

Även i år kommer denna jultidning med mycket gott innehåll och synnerligen tilltalande utstyrsel. Det goda papperet gör att de mycket vackra bilderna framträda tydligt, och man får ett mycket tilltalande helhetsintryck bara genom att helt hastigt se igenom jultidningen. Textinnehållet är också som vanligt synnerligen värdefullt, och tidningen rekommenderas varmt. *M. L.*

Ansgarius. Redigerad av J. E. Lundahl. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 157 sid. Pris klotb. 3: —; kart. 2: 50 kr.

Innehåller skildringar från forutid såväl som nutid, om förhallanden och personer i Sverige såväl som i utlandet. Innehållsförteckningen omfattar alltså mycket, och innehållet är både intressant och värdefullt, varför kalendern kan på det varmaste rekommenderas.

M. L.

För varje dag. Betraktelse över Brödraförsamlingens Dagens Lösen för 1931. I huvudsak översättning om ock med väsentliga förändringar. Utgives genom *H. Halls Förlag, Jönköping.* Pris 2 kr.

Väggalmanackan »För varje dag» med sina korta dagliga betraktelser över bibelorden i Dagens Lösen» har utkommit i sin sjätte årgång pa svenska. Varje betraktelse är tryckt på ett blad, och bladen äro sammanhäftade till ett block, som är fäst vid ett ryggstycke. Bladen äro perforerade och kunna alltså lätt avrivas dag för dag. Såväl tavlan på ryggstycket (ett kors, rest i ett vackert berglandskap) som betraktelserna vilja påminna om att stöd och tröst i alla livets skiften erhålles i Jesus Kristus och i honom allena. Vi rekommendera den på det varmaste.

M. L.

Minnesskrift över Anna Peterson. Utgiven av *Lärarinnornas Missionsförening, Viktoriagatan 6, Göteborg.* 118 sid. Pris kr. 2: —.

Fru Anna Petersons många personliga vänner och därjämte många andra missionsvänner skola säkert med glädje taga del av vad denna minnesskrift innehåller. På sid. 3 möter oss en vacker bild av fru Peterson, sådan hon var, då hon gick in och ut ibland oss och vi lärde att hålla av henne. Hennes bild tecknas också av fru Elisabeth Franklin, varjämte den möter oss i skildringen av Indienresan, skriven av fru Peterson själv, samt i berättelserna om besöket i Syd-Indien och hemförlovningen. Intrycken av bilden fördjupas genom vad som meddelas om känslor vid budskapet om att fru P. kallats till högre tjänst. Blive då minnesskriften till Guds namns förhärligande och till Guds rikes befrämjande, och må den få en god spridning! *M. L.*

Biskopsdottern från Jerusalem. Biografi över Dora Rappard-Gobat. Av hennes dotter Emmy Veiel, f. Rappard. *K. M. A:s Förlag, Brunnsgatan 3, Stockholm.* 334 sid. Pris kr. 4: —.

För ej så länge sedan fingo vi i samband med underrättelsen om överste Melanders hemförlovning en påminnelse om en biskops sista vilorum i Jerusalem. Översten hade nämligen fått sitt vilorum bredvid biskopens. Nu kommer en bok om samme biskops dotter, och det är, som om intresset för boken redan vore väckt genom den omnämnda påminnelsen. De två förorden till den svenska upplagan (skrivna av doktor Karl Fries och pastor Carl G. Lagerfelt) fördjupa detta intresse. Utrymmet tillåter ej ett utförligare omnämnande, men vem blir ej hågad att köpa boken, då den i förorden säges vara »en av de mest fängslande och gripande böcker», som lästs av pastor Lagerfelt, och »en verklig vinst för den svenska kristliga litteraturen»? *M. L.*

Hans Stjärna i Östern.

27:e årgången.
Redigerad av *Erik Folke*.

Innehåller:

Bild från Steninge 1930. Ill.
Ljus, underbart ljus. Av missionssekr. M. Lindén.
Kinas andliga utveckling. Av missionsförest. E. Folke.
De hemförlovade. Av fröken Lisa Blom.
En nöjd och glad kristen. Av fru Anna Hahne.
Fortbildningskursen för missionärer 1930. Av missionär Aug. Berg.
Ett minne. Av missionsförest. E. Folke.
S. M. K:s Steningemöten. Av fröken Daga Matton.
Sändebud till Sinims Land. Ill.
Sommarmötet för kinesiska medhjälpare. Av missionär C. J. Bergquist.
Bönhörelser under hungersnöden. Av fröken Ingeborg Ackzell.
Huru Gud hjälper. Av fru Olga Styrelius.
Den kinesiska muren. Av missionär Aug. Berg.
I detta lecken skall du segra. Av fröken Hanna Wang.

*

Kalendern är rikt illustrerad och rekvireras från *Sv. Missionen i Kina Förlag, Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.* Pris häftad kr. 1:75; kart. kr. 2:25 och klotb. kr. 3:25. Då minst 5 ex. köpes lämnas 25 % rabatt. Ej fraktfritt.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma.

Missionstidningen
SINIMS LAND.

utkommer 1931 i sin 36:de årgång.

Organ för Svenska Missionen i Kina, ansvarig utgivare: *Erik Folke.* Redigerad under medverkan av *Martin Lindén* m. fl. Utkommer med 20 nummer om året, samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev fr. Kina, uppsatser för ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran, m. m. m. m.

Tidningen kostar: helt år kr. 2:25, 3 kvartal kr. 1:75, halvår kr. 1:25, 1 kvartal kr. 0:90.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2:75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2:25 för varje 6-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller däruttöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen. *Redaktionen.*

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

För det namnets skull. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Insänd litteratur. — Hans Stjärna i Östern. — Missionstidningen Sinims Land.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930
302348

N:r 19. ÅRG. 36. 10 DEC. 1930. PREN.-PRIS 2:25

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

耶和華以拉

以便以謝耳

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

VAD VILL DU ATT JAG SKALL GÖRA DIG?*

Vi vilja denna stund vända vår blick till Jesu ord i Luk. 18: 41: Vad vill du, att jag skall göra dig?

Jag tror, att vår Herre och Frälsare möter oss vid begynnelsen av vår konferens just med samma fråga: »Vad vill du, att jag skall göra dig?»

Det är för att väcka längtan hos oss, som han framställer den frågan. Den fruktansvärda möjligheten finns, att vi kunna komma till en konferens sådan som denna utan en bestämd önskan att erhålla och mottaga välsignelse från Herren. Det är till det hjärta, som väntar något från Herren, som han giver välsignelse.

Vill du icke därför stanna inför Jesu fråga: »Vad vill du, att jag skall göra dig?» såsom riktad just till dig? Den välsignelse du kan mottaga beror i hög grad av det svar du giver på Herrens fråga.

Låt oss se litet närmare på den. Det är fyra olika punkter, som därunder skola framträda.

Den innehåller i första rummet en vädjan till oss att till Herren framställa en bestämd önskan eller förväntan, att klargöra för oss själva, vad det är vi önska och behöva.

Om vi tänka oss, att vår Frälsare nu står mitt ibland oss och till var och en av oss ställer denna fråga: »Vad vill du, att jag skall göra dig»? vad blir då svaret? Blir det detta: »Herre, det är Din frid jag behöver»? Eller kanske det är seger över synden du vill utbedja dig? Eller kanske skall ditt svar lyda: »Herre, jag behöver kraft till att tjäna Dig?» Eller: »Herre, jag behöver mod?»

Vad Herren framför allt önskar är, att vi till honom avgiva vårt svar med full klarhet. Jag tror, att vi förlora mycket vid konferenser sådana

* Föredrag vid Södertäljekonferensen 1930 av Rev. W. H. Aldis.

som denna därigenom att vi icke komma till klarhet över våra inre behov. Vi bedja kanske på ett allmänt sätt: »Herre, jag behöver välsignelse. Välsigna mig Du!» Den bönen betyder ingenting, om vi icke klart och bestämt veta, vad det är för en välsignelse vi behöva. Du kanske säger: »Herre, jag vet icke av något särskilt, som jag behöver.» Det kan verkligen tänkas, att du lever i en så innerlig gemenskap med din Frälsare och av honom får allt vad du behöver i så hög grad, att du med sanning kan säga, att du icke behöver något särskilt. Men det är också möjligt, att din känsla av att icke behöva något särskilt beror på att du icke har tillräckligt fin känsel för vad du egentligen behöver. Därför vill jag uppmana envar ibland oss att bedja: »Herre, giv mig insikt om vad jag behöver!» Det kan hända, att Herren till svar på denna bön uppenbarar för dig ett behov, som du hittills icke varit medveten om men som i detta ögonblick klart framstår för dig.

Till en konferens liknande denna kom en pastor med den tanken, att han icke behövde något särskilt. Han hade år efter år predikat i sin församling men icke egentligen sett något resultat. Men under konferensen kom han till mig med tårar i ögonen och sade: »Nu inser jag att det är mycket som fattas mig. O, att jag insett det långt förr!»

Och nu ber jag att redan vid början av denna konferens få rikta en innerlig maning till var och en här närvarande att klargöra för sig själv, vad han vill inlägga i sitt svar på denna Herrens fråga: »Vad vill du, att jag skall göra dig?»

Låtom oss vidare lägga märke till att denna vädjan är av personlig art. Det går så lätt för oss att tänka mer på andra än på oss själva. Jag tror Herren vill, att vi vid ett möte som detta skola låta bli att tänka på andra och i stället ställa oss ansikte mot ansikte med honom själv. Var och en av oss bör söka sig stunder av ensamhet med Herren. Det är att befara, åtminstone vad England beträffar, att deltagarna vid möten som detta äro för litet ensamma med Herren. Det är för mycken brådska, för mycket buller och prat människor emellan. De heligas gemenskap är mycket dyrbar, men det är något som är ännu dyrbarare och som vi icke hava råd att gå miste om, och det är gemenskapen med Herren.

Låtom oss vidare lägga på minnet, att denna fråga: »Vad vill du, att jag skall göra dig?» är en personlig fråga från vår Frälsare till oss var och en. Och vidare, att denna fråga manar oss till det djupaste allvar. Den lyder så: »Vad vill du, att jag skall göra dig?» Vi hava alla skäl att lägga tonvikt på detta andra ord. Det är icke blott fråga om, vad vi gärna skulle vilja hava, utan vad vi verkligen vilja, vad vi längta efter av hela vårt hjärta. Vi skola finna Herren, säger Skriften, när vi av allt hjärta söka honom. Jakob kämpade med den okände mannen, som rörde vid hans höftsena, och han sade till honom: »Jag släpper Dig icke, med mindre Du välsignar mig.» Och han blev välsignad.

Vidare ligger i denna fråga en maning att träda i förbindelse med Herren själv. Frågan gällde: »Vad vill du, att jag skall göra dig?» Det betyder gemenskap med Herren själv. Och om icke denna konferens leder till förbindelse med Frälsaren, är den misslyckad. Det är möjligt för oss att t. o. m. trängas omkring Frälsaren, såsom skarorna gjorde på Jesu tid, men ändå icke hava förbindelse med honom. Men vi minnas hurusom vid ett sådant tillfälle det var en kvinna, som fick erfara, att kraft gick ut från Jesus till henne. Vi behöva komma i en sådan beröring med honom, som innebär, att vår troshand är utsträckt till honom för att erhålla något, och att hans hand är utsträckt till oss för att giva. Låt oss ett ögonblick vara stilla inför Herrens fråga: »Vad vill du, att jag skall göra dig?»

Det är ett svar, som passar för oss alla, nämligen det som den blinde gav: »Herre, låt mig få min syn! Låt mina ögon öppnas!» Det finns åtskilligt i Herrens ord, som talar om den andliga synförmågan och om behovet av öppnade ögon. Jag tror, att ett av nutidens största behov är att få den andliga synen förbättrad. I som ären här haven troligen kommit hit från skilda trakter. Men jag frågar: »Varifrån har du kommit i andlig mening?» Du har kanske kommit från en i andlig mening mycket mörk trakt, något som visar, hur stort behovet är för dig att få dina ögon öppnade för de andliga verkligheterna.

Det är möjligt, att någon kommit från en plats, som heter Laodicea. Det är en plats, där man lider av andlig ljumhet, en fruktansvärd plats, ty den är platsen för självbedrägeri. Och det är just härav, som så många lida i våra dagar. Laodicea var en plats, där människorna voro varken varma eller kalla. De hade förlorat sin hänförelse för Herren Jesus och sin glädje i Gud. Därför voro de ock eländiga och ömkansvärda. Det finns i alla våra församlingar åtskilliga, som vistas i ett andligt Laodicea. Herren säger till sådana detsamma, som han sade till församlingsmedlemmarna i Laodicea, att de äro blinda, blinda för sina egna behov och blinda för hans härlighet. Om du känner igen dig själv i denna beskrivning över invånarna i Laodicea såsom varande varken varma eller kalla, ropa då till Herren, att du må få hjälp!

Men du kommer kanske i andlig mening från en plats, som heter Dotan? Du minns berättelsen i 2 Kon. 6 kapitel om profeten Elisa och hans tjänare. Syrernas konung sökte efter Elisa, och denne och hans tjänare voro i staden Dotan. Tjänaren blickar tidigt om morgonen ut och får se, hur en här, syrernas här, hästar och vagnar, lägrat sig omkring staden, och så säger han till Elisa: »Ack, min herre, hur skola vi göra?» Jag undrar, om här ibland oss finns någon, som med tjänaren ropar: »Ack, Herre, vad skola vi göra?» Du kommer från en verksamhet för Herren men har ett starkt medvetande av fiendens makt. Det förefaller dig, som vore du instängd från alla sidor och som vore djävulen segrare. Du är kanske en missionär, som kommit hem från missionsfältet

och mer än de flesta sett bevis på djävulens makt. Du kanske känner dig nedstämd, när du tänker på fiendens makt, och nu kanske Herren frågar just dig : »Vad vill du, att jag skall göra dig?» Svara då: »Att mina ögon må öppnas.» Du minns, hur det i fortsättningen gick för Elisas tjänare, att Elisa bad och sade: »Herre, öppna hans ögon, att han må se!» Och Herren öppnade tjänarens ögon, och han fick se, berget runt omkring var fullt med hästar och vagnar av eld.

När vi ibland tycka, att fiendens makt är överväldigande stor, då är, vad vi behöva, att få våra ögon öppnade, så att vi se Herren, Herren. Vi behöva åter och åter erinras därom, att Herren Sebaot är med oss, att Jakobs Gud är vårt beskärm.

Så vill jag påpeka ännu en plats, från vilken du i andlig mening kan ha kommit, nämligen från Efesus. Även i Efesus var det brist, som vidlådde invånarnas andliga synförmåga. Det heter, att det var Paulus' önskan och bön, att efesiernas hjärtans ögon skulle bli öppnade och upplysta, så att de finge syn på tre ting.

För det första på det hopp, vartill de blivit kallade och som de ägde i Jesus Kristus.

För det andra på vad Kristus ägde i dem, att de voro hans arv bland de heliga.

För det tredje, hur översvinnligt stor hans kraft är i alla dem som tro.

De efesiska kristna hotades av tre faror, och jag tror, att vi i våra dagar äro utsatta för alldeles samma faror.

För det första den, att vi framleva vårt liv i andlig mening utfattiga, under det vi kunde vara övermåttan rika.

För det andra, att vi så rikta vår uppmärksamhet på vad vi hava i Kristus, att vi glömma, att också Kristus har något i oss, något som han vill se förverkligat genom oss.

Den tredje faran ligger däri, att vi misströsta om möjligheten att kunna segra, därför att vi sakna blick för den översvinnliga kraft, som Kristus vill göra gällande i och genom de sina.

Apostelns bön och önskan var, att efesiernas ögon måtte upplysas. Och så är det också min innerliga önskan och bön, att vid detta möte allas våra ögon må öppnas, så att vi i första rummet få lära känna oss själva och vad vi behöva och för det andra fullheten av den rikedom, som vi äga i Kristus Jesus.

En vän till mig sammanträffade i ett hem med en ung kvinna, som ansåg sig vara en kristen men såg mycket olycklig ut. Under sitt samtal med henne upptäckte han, att hon var fullkomligt tillfredsställd med sig själv och icke ansåg sig vara i behov av något mer än vad hon hade. »Jag vill föreslå», sade han till henne, »att Ni för varje dag, tills jag kommer tillbaka, beder en bön, som jag nu vill förestava Er.» Utan betänkande svarade hon, att det ville hon. Det var denna bön: »Herre, visa mig mig själv!» Den unga kvinnan började bedja denna bön, och Guds Ande talade så till hennes hjärta att hon, under det hon så bad, kom till insikt om att hon blott till formen var en kristen. Hon blev förfärad och visste icke, vad hon skulle taga sig till. Så kom min vän

tillbaka. »Hur är det nu?» frågade han. »Jo», svarade den unga kvinnan, »alltsedan Ni var här sist, har jag bett den bön Ni lärde mig, och det har blivit mig allt tydligare, att jag är en mycket dålig kristen.» »Det gläder mig innerligt», svarade min vän, »att Herren svarat på Er bön, att han öppnat edra ögon, så att Ni ser. Och nu vill jag föreslå Er en annan bön. Den lyder: 'Herre, visa mig Dig själv'.» Hon började bedja den bönen. Och samme Helige Ande, som till svar på hennes första bön hade visat henne hennes behov och brist, visade henne nu Jesus Kristus i all hans rikedom och fullhet.

Nu säger Herren också till oss i dag: »Vad vill du att jag skall göra dig?» Skall någons svar bliva: »Herre, att jag måtte få min syn»? Amen.

(Ur Sanningsvittnet.)

Vem vill gå?

Du som bekänner dig älska Herren,
Som led och dog uppå korsets stam,
Du är ock pliktig att själv så vandra,
Som Han har vandrat på jorden fram.

Du fått för intet, så giv för intet!
Han gav sitt liv, utav kärlek full,
Din plikt är även, att offra livet,
Om Herren fordrar, för bröders skull.

Till Kinas hungrande millioner
Gå med det rikliga livets bröd,
Gå med det flödande livets vatten,
Som fritt åt alla av nåd Han bjöd!

Gå med förlåtelsens sköna hälsning,
Till den, som är under synden böjd!
Säg till den sorgsne, att Jesus älskar,
Att Jesus giver den högsta fröjd.

Se, Jesus väntar på Kinas kvinnor,
I bröllopssalen är ännu rum!
Gå därför ut, att för dessa arma,
Förkunna Hans evangelium!

M.

Hans Stjärna i Östern.

Ännu kan vår kalender rekvireras från Sv. Missionens i Kina Exp., Drottninggat. 55, Stockholm.

Om densamma skriver Fritz P—n i Sv. Morgonbladet:

»Åter kommer nu för 27:de gången denna goda, välkända kalender med kära hälsningar från Kina och från olika missionskurser i hemlandet, såsom från fortbildningskursen vid Holsby brunn 1930 och från S. M. K:s Steningemöten. Idel goda pennor ha lämnat värdefulla, intressanta bidrag, och illustrationsmaterialet är synnerligen rikt och tilltalande. Blive denna kalender även i år till rikaste välsignelse!»

Kinalänken i Stockholm.

Kinalänken i Stockholm är inbjuden att samlas torsdagen den 11 innev. dec. kl. 7 e. m. på Samkvämsvåningen, Sv. Missionsförb., Barnhusgatan 10 ö. g. Välkomna!

Läget i Kina.

Såsom synes av breven från Yuncheng och Chichchow i detta nummer av vår tidning ha de senaste brevunderrättelserna från vårt fält varit nog så oroväckande. Enligt ett mottaget telegram ha emellertid läget förbättrats sedan breven skrevos. Må vi dock alltjämt allvarligt bedja Gud om beskydd över hans sändebud i Kina. Under denna kristid äro de utsatta för stor fara.

Försäljningen i Stockholm för S. M. K.

Som synes av redovisningen inbringade försäljningen för S. M. K., som hölls i Stockholm den 21 sistl. nov., över 4,900 kr. För detta goda resultat hava vi rik anled-

ning att tacka Gud och vilja även till dem, som bidragit till att resultatet uppnåddes, uttala vårt varma tack.

Från Chiehchow.

Chiehchows första luftbombardemang från ett av Nankings militärplan ägde rum vid middagstiden lördagen den 25 okt. 1930. Först anfölls en marscherande trupp 20 li öster ut (halvvägs till Yuncheng), då 7 soldater dödades och ett 20-tal sårades. De dödade begravos strax vid vägkanten. Snart föllo bomberna över vår stad, där Hilma för tillfället var ensam med eleverna i kvinnoskolan. De togo sin tillflykt till vår källare, där somliga bådo högt och andra gråto av förskräckelse. Några och tio bomber föllo i själva staden, av vilka flera ej kreverade. Sju personer dödades, av dem blott två soldater. Sex fattiga åkardrängar, som kommit för att skjutsa soldaterna, sårades svårt. Två glasrutor skadades i kapellet av lufttrycket från en bomb ej långt därifrån — Kanske avsedd för kapellet. Natten efter bombardemanget (ett brev hade på f. m. släppts ned: »I morgon blir det sjufallt värre») togo Hilma och kvinnorna sin tillflykt till våra grottor på berget 3 km. från staden. Där bo nu ett 40-tal flyktingar: de troende med anhöriga, och kvinnoskolan fortgår i stora grottan. *»Under dina vingars skugga»* (Ps. 36: 8) lycklige

Henrik Tjäder.

Från Yuncheng.

Oktobersöndagarna detta år ha här i Yuncheng haft en särskild prägel. De första söndagarna voro gudstjänsterna avsedda mera än vanligt för utomstående. Man ville med evangelium nå till olika grupper av stadens befolkning, och tusentals inbjudningar utsändes. Församlingens pastor, Kao, arbetade intensivt med förberedelserna till dessa möten.

Första söndagen predikades av tre talare, pastor Kao och tvenne missionärer, om »Gud — bevisen för hans tillvaro», »Guds egenskaper» samt om »Guds ord». Den andra söndagen talade pastor Kao om »Bibeln som Guds ord», och tredje söndagen framställdes till begrundande de stora frågorna om »Jesus Kristus — Guds Son, världens Frälsare», och »Vad skola vi göra med Jesus, som kallas Kristus?»

Ack, att Ni hade kunnat vara med här i Yuncheng en sådan söndag, kära missionsvänner! Strålande sol och frisk, hög luft, en typisk (nord-)kinesisk höstdag. Liv och rörelse på missionsstationen men dämpat och liksom förväntansfullt. Skolgossarna i församlingens skola ha före gudstjänstens början sjungit sång efter sång och på sitt sätt med sina unga, friska röster kallat människor att samlas inför levande Gud. All vår skolungdom måste en dag som denna taga plats utanför kapellet, vid ett öppet fönster eller en dörr. Utanför stora ingången stå rader av bänkar för sådana gudstjänstbesökare, som ej få rum därinne.

Första ringningen till gudstjänst ljuder. Kapellet är redan så gott som fullsatt. En väldig skara män, de flesta studerande ungdom, är samlad. Det är en gripande syn att se alla dessa unga.

Andra ringningen höres. Den unge läkaren Liu från Ishih (utbildad vid det berömda Peking Union Medical College och nu praktiserande här i staden) står däruppe på estraden. Pastor Kao sitter vid orgeln. En kör har tagit plats nedanför predikstolen och uppstämmer nu en sång, under det texten till densamma, skriven med stora tecken på ett papper, lyftes upp, så att den kan ses av alla. »Herren är uppstånden och har övervunnit synden», sjunga de. »Endast Jesus kan frälsa oss.»

Dr Liu är ledare av dagens gudstjänst. Efter densamma talar han till den stora församlingen. »Förr i tiden ställde vi kineser oss fientliga mot allt utländskt. Nu är sedan några år förhållandet det motsatta. Men vi böra välja med urskillning» — — — »Må vi låta Jesus Kristus befria oss från våra nationella laster, opium, spel

och dryckenskap. Han är mäktig att frälsa oss som individer. Han är ock mäktig att rädda vårt land och skapa ett bättre sakernas tillstånd.»

*

Fjärde söndagen i oktober fick också den en säregen prägel men på ett helt annat sätt än de föregående. Dagen förut hade flygmaskiner från Södern för första gången blivit synliga här, kastande bomber över soldattransporter, som just lämnat staden för marsch västerut. Flygblad nedkastades, i vilka befolkningen uppmanades att fly för att undgå den förödelse, som man ämnade utsätta staden för genom kommande luftanfall. Natten till söndagen började emellertid ett våldsamt regn falla, och söndagen blev mulen och regndiger. Så kunde vi samlas att fira gudstjänst i stillhet och ro. Som inledning lästes 46:e psalmen. Texten för predikan var Ebr. 12:28: »— — vi — skola undfå ett rike, som icke kan bäva». Till sist sjöngs, starkt och trosvisst: »Vår Gud är oss en väldig borg.»

Även de följande dagarna lågo molnen tunga över staden. Det regn, som vi ett par veckor tidigare så ivrigt bett om, det föll nu, senare än vanligt om åren och med ovanligt många regndigra dagar. Så levde vi trygga under »molnstoden».

Enligt tidningarna skulle inbördeskriget nu vara avgjort, men ännu är det ej lugnt i dessa »avlägsna» provinser. Fientliga flygmaskiner gå häröver då och då, oftast kastande bomber. Då en maskin nalkas lossas i staden ett varningsskott, så att befolkningen ska kunna hinna ned i de grottor, som överallt grävts till skydd mot bomberna.

*

Den 18 oktober firades i kamratkretsen här i Yuncheng en högtidsdag, då fröken Frida Prytz fick uppleva 40-årsdagen av sin ankomst till Kina. Det blev en glädjedag för Herrens tjänarinna, då hon fick sitt hjärtas längtan uppfylld och kunde se tillbaka på de fyrtio åren i Mästarens tjänst bärute i det land, som vunnit hennes kärlek och blivit såsom hennes hemland — för Kristi skull. Glädjerik blev dagen ock för den stora skara kineser, som samlades kring fröken Prytz. Lärarinnorna vid flickskolan och sjätte klassen hade valt en följd av sånger, med vilka de i morgongryningen inledde högtidsdagen. Rik anledning hade vi alla, kineser och utlänningar, att den dagen tacka Gud för vad han låtit sin tjänarinna vara och verka, sedan den dag, då hon första gången satte sin fot på Kinas jord.

*

Även i år synes vintern i dessa bygder komma att för många bli en tid av nöd och svält. Skörden har i allmänhet blivit endast hälften av det normala och har dessutom våldsamt härjats av gräshoppssvärmar. Även i år öppnades därför nyligen en fattigskola här, vilken hastigt fylldes med nödlidande barn. Alltjämt komma föräldrar med sina gossar och bedja för dem, att de skola tagas in i skolan, men då medlen äro begränsade, måste barnen avvisas, hur tungt det än kännes att låta dem gå tillbaka till sina utfattiga hem, till svält och nöd.

De gossar, som kunnat mottagas i fattigskolan, är det en glädje att se. De synas glada och friska på sin tarvliga kost (dag efter dag, alla tre eller bägge målen, hirsgröt samt ett bröd pr dag). En av lärarna i folkskolan, biträdd av tvenne andra, har åtagit sig ansvaret för deras undervisning och andliga fostran.

Åter ha vi anledning att bedja och hoppas, att denna fattigskola, möjliggjord genom kärleksgåvor från fjärran land, må bli ett medel till Guds namns förhärligande bland hedningarna.

*

Höstens stormöte, som hölls den 31/10—2/11, blev också ovanligt i sitt slag på grund av faran för luftanfall. Jämförelsevis få från landsbygden vågade komma. En nio dagars kurs för dopkandidater och sökare hölls dock före stormötet. I denna deltogo bland andra femton à tjugo av de många, som förra hösten och våren genom tältverksamheten kommit till tro. Några av dem gingo hem, när de fingo se

de fientliga flygmaskinerna över staden, men andra kommo i deras ställe.

Under bön till Gud hade man kommit till den slutsatsen att trots den yttre oron och osäkerheten hålla stormöte, i förlitande på Guds beskydd. Under fredagen och lördagen vilade »molnstoden» åter över oss. Söndagen ingick med klar himmel. I den tidiga morgonstunden mottogo sexton personer dopet. Under det församlingen sjöng och lovade Gud för »frälsningens dag», passerade en flygmaskin staden men utan att göra något anfall. Motorsurret hördes ej av den lovsjungande församlingen. Stärkta i tron på Guds nådiga beskydd fortsatte vi att fira högtid inför Guds ansikte.

»Det har varit ett ovanligt rikt välsignat stormöte», var mångas vittnesbörd, när de dagen därpå vände hem.

Med varm hälsning till alla vår missions vänner.

Yuncheng, Sha, i november 1930.

Elsie Bergqvist.

Ett tältbesök.

Morgonen den 6 maj uppgick solljus och skön. »I hans tempel förkunnar allting hans ära». Ps. 29: 9. »Hela jorden är full av hans härlighet.» Jes. 6: 3. Ja, amen!

Buren på en stol av fyra vana män kände jag mig mycket lycklig att nu äntligen få komma ut på landet, bort från stadens vimmel och oro. Färden blev i sanning upplivande för själ och kropp. Fälten, som i fjol stodo tomma och sörjande, voro nu höljda av säd, så skiftande gröna, så underbara, bärande vittnesbörd om vår barmhärtige, bönhörande Gud. Smekande böjde veteaxen sina huvuden för de lätta vindfläktarna, liksom ville de säga till oss stolta människobarn: Böj dig inför din Gud och Skapare!

Förutom naturens säregna behag fanns för mig en djupare orsak att glädjas denna morgon. Jag var på väg till en hednisk by, där ingen kristen fanns för att bära ut budskapet om Guds frälsning. Henrik och evangelisterna hade redan varit där med tältet några dagar, och arbetet i Herrens vingård var i full gång. Två bibelkvinnor voro med mig. De åkte på en kärra, som ock medförde våra sängkläder, livsmedel m. m.

En lämplig gård var hyrd därborta i byn *Sinchuang* — *Bitterbyn* heter den, namnet översatt till svenska — med sovrum för oss alla och dessutom en större sal, där vi kunde samla kvinnorna till enskilda möten. I denna sal voro vackra planscher med bibelspråk och belysande bilder uppsatta runt om på väggarna.

Redan vid första mötet där hade ett par tiotal kvinnor kommit tillhopa. Jag började med att lära och förklara en av texterna på väggen: »Gören bättring, ty himmelriket är nära.» Detta blev sedan grundtonen i alla möten.

Det dröjde ej länge, förrän några sade sig vilja tro på den sanne Guden och den han sänt, Jesus Kristus. De kommo nu självmant till våra enskilda bönemöten kl. 7 om morgnarna.

I tältet var det en inspirerande syn att se folkskarorna om kvällarna, efter slutat dagsarbete, ivrigt lyssnande, och fröjden att få visa dem vägen till evigt liv kan ej beskrivas, den måste, för att förstås, erfaras.

Guds kraft visade sig i min svaghet. Evangelisten Teh, som förestår tältarbetet, var så rädd, att jag skulle förta mig, men jag kände mig ej alls trött. Nej, jag önskade inom mig själv, att jag fått vara ensam med byfolket för att mana dem till bättring, så länge jag orkat.

O, att jag vore ung och finge fortsätta 30—40 år till för att rädda de arma från satans välde! Men denna tidsålder varar väl näppeligen så länge. Jesus längtar att få hemföra sin brud, och borde vi icke inrikta vårt liv på att få brudskaran fulltalig och så påskynda hans tillkommelse? Hör hans ömma ord i den oversteprästerliga förbönen: »Fader, jag vill, att varest jag är, där skola ock de vara med mig, vilka du har givit mig, på det att de må se min härlighet, som du har givit mig». Joh. 17: 24. Bröder och systrar, allt Guds folk, låt oss icke glömma, att vi äro kallade med en helig kallelse — att vinna själar. I gamla

förbundets tid fick ingen tomhänt komma inför Herrens ansikte, månne nya förbundets folk får det?

I sex dagar fick jag stanna i tältet, men måste sedan hem till kvinnoskolan och andra plikter. De övriga missionsarbetarna stannade kvar. Innan de reste hem, önskade 10 personer anteckna sina namn såsom »sökare». I kära trossyskon, över vilka nåds och böns ande blivit utgjuten, bedjen att alla dessa och ännu flera i *Bilterbyn* må *finna* den kostliga pärlan! Ack, de behöva ej söka så länge om de blott söka av allt hjärta enligt Jer. 29: 13.

Tältet är nu nedtaget sedan den 2 juni, och skördens Herre låter sina arbetare vila och återhämta krafter till hösten. Men därborta i byn ha vi hyrt den ovannämnda salen och där hållas gudstjänster varje söndag, då min man och evangelisterna tura om att resa dit. Mina två bibelkvinnor: fru Ström och fru Asp, så kan deras namn uttydas på svenska, ha nu ock rest dit och stanna en vecka. Vi vilja hörsamma aposteln Johannes' ord: »Tagen eder till vara, att I icke förloren det, vi med vårt arbete hava vunnit, utan fån full lön».

Vänner, hjälpen oss härutinnan!

Chiehchow den 28 juni 1930.

Hilma Tjäder.

Från Ishih.

Av *Anna Hahne.*

»Loven Herren, ty Herren är god, lovsjungen hans namn, ty det är ljuvligt». Ps. 135: 3.

»Du giver mig glädje i hjärtat.» Ps. 54: 8.

Böneveckan.

Även i år blev böneveckan välsignad av Gud till själars frälsning och till de troendes förnyelse i anden. Varje kväll var vårt manliga gästrum packat med folk, och Guds ande verkade mäktigt. Axel ledde själv mötena, men någon gång evangelisten Hsi. Det var då mycket snö på marken och så rysligt kallt, så det var ej lätt för de fattiga, som voro dåligt klädda, att hålla sig varma. Men ändå kommo de kväll efter kväll, och många blevo bekymrade för sina själars frälsning.

En kväll efter mötet då Axel uppmanade dem, som längtade efter frälsning att giva sig tillkänna, så att vi fingo bedja för dem, reste sig en gammal kvinna, som satt just bakom mig, så att jag väl kunde höra vad hon sade. Hon bad: »Herre Jesus fräls mig, Herre Jesus fräls mig», väl en tio gånger, och därpå: »Jesus, jag vill bli frälst, amen.» Det var ej någon vanlig bön, utan ett rop till Gud från en själ, som var i stor andlig nöd.

Sedan blevo många flera bekymrade och kommo till mig och ville, att jag skulle leda och hjälpa dem till Jesus. En lång tid fick jag varje dag bedja med bekymrade själar och peka på »Guds Lamm som borttager världens synd». Ja, det var en underbar tid. Lovsången hördes från hjärtan, som blivit delaktiga av sann frälsningsglädje. Ester Berg var hos oss denna tid i Ishih, och hon fröjdades obeskrivligt över vad hon såg och hörde, och vi fingo tillsammans tacka Herren för hans underbara gärningar. Vi voro alla så outsägligt lyckliga, och överallt hördes jubelsånger.

Kvällsmötena i det kvinnliga gästrummet.

Sedan böneveckan slutat, fortsatte de kära kvinnorna att komma in till mina aftonböner med bibelkvinnorna. Ja, skaran ökades med varje kväll, och snart var även här fullsatt med ivriga lyssnare. Vi läste först en timme med dem. De voro så ivriga, den ena eggade den andra att läsa, och efter några veckor hade flera av dem läst ut småböckerna, även katekesen (som är ganska svår). De fingo sedan börja att läsa bibeln. Många av dessa kära kvinnor voro från staden och hade nu och då kommit med på mötena, men nu först blev ordet en livgivande kraft på deras hjärtan. Jag hade sedan en andaktsstund med dem, och Guds ande talade till många; detta märktes på bönemötet, som följde. Och även denna tid fick jag bedja med många bekymrade själar. Dessa möten fortsatte, tills dopklassen började i början på maj.

Våra grannar.

Alltsedan vi flyttade in i det hus, som vi nu bebo, hava våra grannars frälsning legat så tungt på mitt hjärta. Efter något år fingo vi glädjen att upptaga vår granne öster om oss, fru Pe'i, i församlingen. Hon har varit till stor nytta och glädje i församlingen. Hon sköter frivilligt den kvinnliga gästmottagningen om somrarna, då bibelkvinnorna äro borta. Är det någon som har bekymmer, så nog går den till fru Pe'i, hon vet alltid råd. Jag säger ej mer om henne i dag, ty jag har förut skrivit om henne.

Grannen väster om oss, herr Shang med fru, har jag troget i 20 års tid bedit för. Men han har varit så främmande för oss. Då han såg mig komma, brukade han vända bort ansiktet för att slippa hälsa på mig. Hans fru var något vänligare, men hon ville ej heller närma sig oss. Så köptes ett hus år 1928, som skulle bli en början till vårt nya kapell. Och då den första stora stocken kördes in genom porten, vem var med och sköt på? Jo, själva herr Shang. Jag stod mitt för portöppningen, och då jag fick se honom, ropade en röst inom mig: »O Gud, fräls vår granne Shang.» Gud hörde den bönen, och sände honom in till oss under böneveckan 1929. Han kom troget varje kväll med på mötena, och var så uppmärksam och vaken, kom in om dagarna och pratade med evangelisterna, alltid rörde sig samtalet om det enda nödvändiga. Snart efter detta bestämde han sig för att följa Jesus. En kväll ej långt efter sade jag till Axel: »Förstår ej vad som är på färde i gästrummet därframme i kväll, de äro så högröstade, och det låter, som om det vore något roligt.» Då vår kock kom in på kvällen efter aftonbön för att hämta klockan, frågade Axel vad som stod på i gästrummet. »Shang, vår granne», svarade han, »har bestämt sig för att tro på Jesus, och han har nu köpt sig en bibel, och skall på allvar studera läran, och det har varit stor glädje i gästrummet över detta i kväll.» Han begärde dopet och var sedan med på dopklassen och blev sedan upptagen genom dopet i församlingen våren 1929. Fru Shang kommer nu alltid med, men är ej döpt.

Familjen Li.

Den kära fru Li har också varit föremål för mycken bön under alla dessa år, som gått. Deras barn brukade leka med Ragnar och Halvar över muren. Fru Li var alltid så vänlig, hon sken upp som en sol, då jag träffade henne på gatan; kom in ibland till mötena, men så var hon åter borta långa tider. Men då fröken Monsen i fjol kom till oss, hörsammade hon inbjudningen och sedan dess har hon varit med. Men först vid vårmötet i fjol bestämde hon sig, att det skulle bliva allvar av; gick hem efter mötet och tog ned rävgudens altare. Hon hade nämligen tillbett rävguden i flera år. Hon sade då hon kom till mig för förbön, att hon länge önskat att få bort den ur hemmet, men hade ej vågat röra den, ty fastern, som hade fört in rävguden i hemmet, hade sagt henne, att hon på inga villkor skulle flytta honom ur hemmet. Den dagen skulle en stor olycka drabba deras hem. »Men nu sedan jag tror på Jesus», sade hon, »fruktar jag ej längre.» Så gick hon och tog bort altaret. »Nu vill jag bekänna mina synder för Gud och av helt hjärta följa Jesus», sade hon. Jag frågade, om hennes man visste om att hon ville följa Jesus. »Ja, det vet han, han är bara glad.» Han säger: »Gå först du, jag kommer efter.» Hon döptes vid vårmötet den 18 maj i år. För denna stora bönhörelse att vi fått våra grannar med oss lovprisa vi Herren. Det är ett under, som skett med dem.

Mandarinfruns första besök.

Den 31 jan. i år kom portvakten och anmälde, att mandarinens fru kommit. På grund av de svåra omständigheter vi just då levde i (vi kunde ej köpa kol, ty mycken snö hade fallit och vägarna voro ofarbara) eldade vi endast ett rum, sängkammaren, där hade vi ocksa våra måltider, och Axel sitt arbetsrum. Det var,

tyckte vi, omöjligt att taga emot ett sådant fint främmande. Vi sutto just vid middagsbordet, då hon kom, och evangelisten sade, att det var ej så lämpligt, ty vi hade vår middag. Då sade hon: »Det gör ingenting, jag väntar tills de hava ätit.» Det blev bratt att snygga upp i en hast, skall jag säga, och så bjöds hon in.

Jag blev glatt överraskad att finna henne vara en sökande själ. Under oroligheterna 1927 voro de uppe i norra Shansi. Då hade hon och hennes man sökt skydd hos Helgelseförbundets missionärer, som kärleksfullt gjorde allt vad de kunde för dem. Hon hade ett brev i sin hand till mig, däri de bådo mig taga hand om henne. Hon var mycket påverkad av evangelium, sade de, och hon hade fått löfte av sin man att skriva in sig som sökare. Jag blev mycket glad att få taga emot henne, och vi hade sedan en god eftermiddag i samspråk och bön. Hon hade en vacker röst, och vi sjöngo flera frälsningssånger under eftermiddagen. Sedan har hon kommit troget till gudstjänsterna. De troende äro överförtjusta att få mandarinens fru med. När mandarinens kärra är hemma, får hon åka till mötet, annars kommer hon gående, som varje annan vanlig människa gör. Då jag var hos henne på besök, visade hon mig en vackert inbunden bibel, som hon läser i varje dag, och som var hennes dyrbara skatt. Hennes man är hård och sträng och vill själv ej ha något med evangelium att skaffa, fast missionär Olsson så gott som räddade hans liv. Kom ihåg henne uti edra förböner, hon har en svår ställning.

Hungersnöden.

Det sista året har nog varit vårt svåraste år i Kina. Ibland har det varit så tungt, liksom skulle man ej kunna hålla ut längre. Den stora svåra hungersnöden, och de rysliga febrarna, som följde med den. Vi hade en tid utdelning till de hungrande, men i längden kunde vi ej hålla på därmed, ty vi blevo alldeles överlupna av folk. Vi måste inskränka oss till de troende. En stor hjälp för oss var, att mandarinen just då upprättade vällingkök i Ishih, där nära 2,000 personer fingo äta sig mätta med tjock hirsvälling, två gånger dagligen. Dessa folksamlingar blevo ett utmärkt arbetsfält för våra bibelkvinnor. Folket måste före varje utdelning vara där i god tid, och då passade de på att samla kvinnorna omkring sig i grupper och giva dem *Livets bröd.* Många av dessa kvinnor blevo berörda och togo emot budskapet med glädje. De kommo sedan ständigt med på våra gudstjänster. De, som voro från byarna och ej hunno till sina hem, fingo ligga i det stora templet, där utdelningen försiggick. De fingo dock lida oerhört i den starka kylan, nästan varje dag hade vi över 20 grader C. De lågo på halm på golvet, utan att hava något att breda över sig, så dödligheten var stor. Nästan varje dag bars någon död ut.

Sedan kom ju nöden ännu närmare inpå oss, då våra älskade syskon sjuknade i Honan den ena efter den andra, och strax efteråt vår älskade Ester Berg. Vi hade knappt hunnit få veta om hennes sjukdom, då telegram kom: »Ester har insomnat.» Det blev stor bestörtning, vi blevo liksom lamslagna. Hon hade ju bara ett par veckor förut varit hos oss och med själ och hjärta varit med i arbetet. Vi kände det som ett tungt slag. Men Herren gör ju inga misstag. Alltnog vår mission har gjort en stor förlust i dessa sex nitiska Gud hängivna arbetares hemgång. Vem skall nu fylla deras platser?

Vårmötena i maj 1930.

Vårt första möte hölls på vår största utstation Peichuang. Vi reste upp en vecka före mötet för dopklass, 13 personer döptes, de flesta voro f. d. skolungdomar från våra skolor. Flera av dem kommo till frid med Gud under fröken Monsens besök i Ishih. Den 5 maj var en underbar dag, från tidiga morgonstunden till sena kvällen hade vi mycket folk omkring oss. Under middagsmötet var kapellet packat och gården utanför likaså. Axel fick anstränga sig för att bliva hörd.

Folk hade kommit från byarna runt omkring, och vid dopakten måste de balka av med kapellbänkar och göra en väg för dopkandidaterna att komma fram och åter från dopgraven (den är ute på en sidogård). Det var så obeskrivligt roligt att se dessa unga komma med. Där var från en familj 3 syskon, från en annan 2. Från en tredje man och hustru, från en annan mor och dotter o. s. v.

(Forts.)

Fader vår.

(Efter danskan.)

Redan när Else var liten, men ändå så stor, att hon kunde säga far och mor, lade mor hennes små händer tillsammans och lärde henne säga »Fader vår — amen». Det blev helt säkert roligt, när Else sedan själv kunde knäppa händerna och säga de ord hon ännu ej förstod.

Men så lärde hon sig att förrän hon sade amen sätta in orden: »Du som är i himmelen». Och allt efter som åren gingo, kom den ena bönen efter den andra till, medan mor satt vid Elses lilla bädd. Det var just som om mor hade trätt pärlor på ett snöre, till dess alla voro uppträdda. Else förstod långtifrån allt i bönen, men mor förklarade gärna.

— Mor, varför skall jag hela tiden säga *vi*? — Därför att man aldrig är ensam om sitt Fader vår. När helst Else-till vill bedja sitt Fader vår, är det som om hon räckte ut sina små händer åt sidorna och som om andra händer strax skulle fatta hennes. De äro icke alltid vita, dessa händer, som Elses. Det kan vara små svarta negerhänder, små gula kineshänder eller andra, för Fader vår bedes över hela jorden. Så knäppas händerna samman, och Else säger »vi» med det negerbarn hon aldrig sett eller det kinesbarn hon icke känner. Eller om man är alldeles ensam i en mörk skog — ja, eller om man sitter där glömd i sin kammare — så snart man av hjärtat säger Fader vår, har man någon nära sig, någon som liksom står hand i hand med en, och så kan det bli som en lång kedja runt jorden, som beder Fader vår.

— Men varför skall jag nu, när det är afton, bedja om dagligt bröd?

— Därför att det ligger mycket i den bönen, som vi behöva även om natten.

— Nej då, mor, säger lill-Else. Det är för det vi är så många som beder Fader vår. Och en del av dem bor på andra sidan av jorden. De har dag nu, när vi har natt. Men de skall icke vara hungriga för att vi bara vill sova. I morgon ha de afton, när vi har dag, och då ber de om bröd åt oss.

— Ja, det hade mor då inte kommit att tänka på. Men nu skulle hon varje afton minnas, att det var åt hednabarnen man då bad om bröd.

(Ur Snödroppen.)

Hungrande små barn.

På andra sidan den höga bergskedja, vid vars fot vår stad ligger, bodde i en liten grotta, urhålkad ur lerberget, de fattiga människor, om vilka jag nu vill berätta litet för eder. Modern i hemmet är syster till vår kock. Husfadern, som från början var en välbärgad ung man, började röka opium, som så många göra i Kina, och har förstört hela sin egendom på detta usla gift. Hustrun har de sista åren fått försörja hela familjen med sina händers arbete. Hon är skicklig i vävnad och sömnad, flitig och präktig. Men när hungersnöden kom i fjol hade folket ej råd att leja för handarbeten och vår duktiga husmor kunde därför ingenting förtjäna. I hemmet såldes efter hand allt vad som fanns, utom en gryta, för att skaffa mat. Då nöden blev för stor gav sig mannen ut på tiggarfärd och lämnade hustru och barn åt sitt öde. En av de sista dagarna i november i fjol frågade jag vår kock om han hört något från sin syster och då omtalade han att han nyss träffat en person från hans hemtrakt, som sagt

att systern och hennes barn troligen inte kunde leva länge, ty de hade intet att äta. Kocken fick då nästa morgon begiva sig åstad för att hämta dem hit till oss. När han på kvällen efter en dags ansträngande marsch hann fram till dem voro de små gossarna, en omkring 7 år, den andre 2 år, alldeles förgråtna och utsvultna, men nu blev det stor glädje mån I tro och mor fick brått att göra i ordning för resan. De redo på en mulåsna över berget, kallt och ruskigt var det, ty det började snöa den sista biten av vägen, men tänken Er hur skönt att sedan få komma in i våra varma rum och få äta sig mätta. Det var så innerligt roligt att få ta emot dem. De kommo just i rätta stunden, ty det blev så mycket snö att vägen över berget var stängd i flera veckor efter den dagen. O, vilken god Gud vi ha! Det dröjde ej länge förrän mor och de små gossarna började tacka Gud i himmelen, som de förut ej kände, för sin underbara räddning. Den lille 2-åringen, vars namn är *Göng-sjenn*, brukade gång på gång knäppa sina små händer och på sitt barnsliga sätt stamma: tack Gud, tack Gud. Jag tänkte då på bibelns ord: »Av barns och spenabarns mun har du berett dig lov.» *Dji-tse*, store bror, och hans mamma fingo båda komma i vår skola — vi ha en kvinnoskola — och äro duktiga att lära. *Göng-sjenn*, lillebror, springer omkring på våra gårdar och leker, är söt och snäll och lyser som en liten sol. Ibland måste jag riktigt krama honom ett tag, ty jag har honom så kär.

Nu sedan slutet av maj 1930 är hungersnöden över, ty folket har fått en god veteskörd. Ännu äro »mamman» och barnen på vår missionsstation. Var barnens pappa är, veta vi ej. Säkert viljen I bedja för dessa fattiga vänner? Tack för varje gång ni försakat er själva för att hjälpa de hungrande i Kina. Om vi ej fått nödhjälpsmedel från Sverige hade vi ej kunnat hjälpa dem. Gud skall giva er lön en gång.

Om I viljen sjunga om de små gossarna och deras mor kunnen I sjunga så här:

Mel.: O, Jesus bliv när oss.

1. I fattiga hemmet är klagan och nöd,
Små barnen där hungra och mor har ej bröd;
Hon kunde ju köpa, men har ej en slant
Och ingen vill låna :,: Åt dem utan pant.

2. Se far har dem lämnat och mor vet ej råd,
Ty ingen vill leja att spinna en tråd.
Hon kan både spinna och väva och sy
Men arbete finns ej :,: I hem eller by.

3. När hoppet att leva ej längre fanns kvar
Kom plötsligt en afton Guds hjälp underbar.
Från armod och svält fingo barnen och mor
En tillflykt i sorgen :,: Och glädjen blev stor.

4. De knäppa nu händren och tacka sin Gud,
Som innerligt fröjdas Åt spenabarns ljud.
O, må vi med dem inför tronen en gång
Få prisa Guds kärlek :,: Bland änglarna mång'.

Hilma Tjäder.

Insänd litteratur.

Jesu bergspredikan. Försök till tidshistorisk tolkning. Av Karl Bornhäuser. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 246 sid. Pris häft. kr. 3:50; klotb. kr. 5:—.

Denna bok om Jesu bergspredikan innehåller många värdefulla upplysningar, särskilt om den rabbinska världen och förhållandena i övrigt på Jesu tid. Förf. utgår nämligen ifrån att »den, som vill förstå Jesu bergspredikan, måste försöka att läsa eller ännu hellre höra den som en den tidens jude» och framlägger därvid många intressanta och beaktansvärda synpunkter. Boken synes väl värd ett ingående och grundligt studium. *M. L.*

Röster från fjärran Östern. Skildringar från Kina av inhemska kristna missionsarbetare. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 226 sid. Pris häft. kr. 3:25; inb. kr. 4:75.

Denna bok innehåller ett 30-tal uppsatser över skilda ämnen, såsom t. ex.: »Mitt första möte med svenska missionärer», »Hur jag kom till tro på Jesus», »Hur jag blev en ordets förkunnare», »Minnen från min seminarietid», »Gången och kommande tid», »Nya krav

på Kristi församling i Kina» m. fl. Det är kristna kineser, som här låta höra sina »röster», och budskapen äro översatta till svenska av missionär S. Tonnquist. Den sista uppsatsen i boken avslutas sålunda: »Vad jag häroven skrivit är i överensstämmelse med min ringa övertygelse. Och jag önskar, att mina läsare själva skola bedöma, om min uppfattning är rätt eller ej. Där jag tagit fel, beder jag vänligt om undervisning.» — Köp och läs boken samt bedöm själv författarnas uppfattning! *M. L.*

*

Från *Evangeliska Fosterlands-Stiftelsens Bokförlag, Stockholm,* hava följande böcker nu utgivits:

Varde Ljus. Svensk Missionskalender för 1931. Ill. Redigerad av *Nils Dahlberg.* 159 sidor. Kart. 2: 50.

Denna kalender, som nu utgår i sin 39:de årgång, är även i år synnerligen innehållsrik med gripande missionsbilder från Indien, Afrika och Lappland samt minnesteckningar över Twoldo Medhens och Emilie Lundahls liv. Sjömansmissionen har ock fått sin plats. Vi finna här Framtidsperspektiv och nutidsbilder. Det hela är en rik gruva med värdefulla fynd för den, som har hjärta för missionen, detta hjälteverk i Guds rike på jorden. Varde Ljus är så välkänd, att den behöver ej någon ny rekommendation, blott en erinran om att den lever och vill hälsa på hos oss även under den nu stundande julen. *E. F.*

Eder Fader Vet. Av *Wendela Wigert.* Häft 2: 25. Klotb. 3: 75.

Det heter i förordet till denna bok: »Varje skildring — av vilken de flesta äro sannskyldiga pärlor — är ett avslutat helt men alla bidraga till att hjälpa missionsvännerna förstå missionsgärningen, såsom den gestaltar sig på det indiska fältet. De hjälpa oss ock att förstå, att missionsarbetet icke är fafängt —.» På många håll klagas över att det är så ont om fängslande böcker för högläsning vid våra syföreningar. Här bjudes en, som är ägnad att väcka och värma missionsintresset och hjälpa oss till större tro och trobet i vår Mästares tjänst. *E. F.*

På Indianstigen. Av *Egerten R. Young,* översatt av Karl Fries. Häft. 2: 50. Kart. 3: 50.

En frisk, medryckande bok. Ger gripande inblickar i missionärernas farofyllda liv, i deras aldrig svikande kärlek för att vinna indianstammarna för Kristus. *E. F.*

REDOVISNINGAR

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1930.

Allmänna missionsmedel.

1489.	K. o. B. F.	200: —
1490.	G. K., Björköby	15: —
1491.	»Tionde efter Herrens bud.»	15: —
1492.	»Herrens del»	25: —
1495.	»Herren känner de sina»	25: —
1496.	K. M. L.	110: —
1498.	E. D., Gbg	100: —
1499.	Koll. fr. Boda s:a missionsförsaml., Ovanmyra	70: 50
1500.	E. S. H.	100: —
1501.	»Gunnar»	20: —
1502.	»Minne av Märta o. Josefs bröllopsdag» gm A. W., Skara	20: —
1503.	»Annie»	10: —
1505.	Ulriksdals mfg	100: —
1506.	St. Åby Östra syfören.	200: —
1507.	E. J., Boden, till J. Aspbergs underhåll	100: —
1508.	E. T., Linköping	100: —
1509.	Ps. 9: 10. 11	10: —
1514.	K. G., Sthlm	20: —
1515.	Ur V. P—s missionsbössa	20: —
1516.	»Onämnd», till Elna Lenells underhåll	10: —
1517.	Från »Wrigstad»	10: —
1518.	S. J., Skövde till G. o. O. Carléns underh.	50: —
1526.	Koll. i Sanden 27/10	12: 71
1527.	D:o i Malghultskog 29/10	4: 32
1528.	M. M., Ljungby, »för kollekten»	4: —
1529.	Koll. i Sunnerå 8/11	12: 22
1530.	D:o i Ryssby 9/11	11: 83
1531.	Stengöl o. Spjutsbygds symöteslantar gm R. M.	15: —
1532.	Simtuna syfören.	100: —
1533.	Hännaryds Arbetsfören.	60: —
1534.	Onämnd	100: —
1535.	Onämnd	10: —
1536.	M. H., Magra, till Judith Hultqvists underh.	25: —
1537.	Skäldervikens gamla syfören.	25: —
1538.	S. M., Sthlm, till missionärernas underh.	27: 50
1539.	J. S.	25: —
1540.	Kramfors Luth. Missions- o. Ungdomsfören.	17: —
1544.	E. F., Sävsjö	20: —
1545.	Bjurbäcks missionsförsaml.	25: —
1546.	Skellefteå Landsförsamlings Mfg, 200: —, fr. Nyholm 300: —, till Maja Lundmarks underh.	500: —
1548.	R. H., Sigtuna, sparb.-medel	53: 27
1549.	Tofteryds Mfg	150: —
1550.	Ekenäs syfören., sparb.-medel	53: 57
1551.	M. O., Stocksund	100: —
1552.	Ps. 25: 14, till C. Bloms underh.	100: —
1553.	Sak. 4: 6, till R. Andersons d:o	100: —
1554.	Koll. 2/11 vid N. Engbäcks avskedsmöte gm A. K., Grebo	22: —
1556.	K. F. F. M:s Uppsvenska distr., till Morris Berglings underh.	107: —
1557.	N. S., Skellefteå, gm S. N.	10: —
1558.	J. S., d:o gm d:o	4: —
1562.	P. P., Gånarp, gm N. P. P., Munka-Ljungby	20: —

1563. Falköpings syfören. 50: —
1564. O. T., Oslo 4: 50
1565. Offerkuvert av G. L., gm H. B., Hova 12: —
1566. Missionsvännerna C. o. A. J—n, gm d:o 5: —
1567. »I st. för blommor vid fl. avl. bår under året» 10: —
1568. »Ur sparbössan, till Herren» 15: —
1572. Kinagruppen i Gbgs K. F. U. K., till Lisa Gustafssons underh. 1,200: —
1573. A. M., Alva, gm E. W., Henise 5: —
1574. M. R., Malmköping, rab. å H. S. Ö. 3: 47
1575. Föreningen K. K., Vänersborg 200: —
1577. Koll. i Herrljunga 41: —
1578. D:o i Alingsås 67: 07
1579. D:o i Lidköping 68: 16
1580. G. S., Lidköping 29: 20
1581. D:o till Carléns underh. 25: —
1582. Testamentsmedel efter avl. fröken Ebba Burén, Sthlm 8,900: —
1583. Koll. pa K. F. U. M., Borås 127: 09
1584. Hössjö Missionssal. Mobeda 4: 35
1585. Luth. Missionshuset, Ronneby 22: 32
1586. Frankvills skolhus, Torsås 23: —
1587. Luth. Missionshuset, Oskarsbamn 14: —
1588. Fagerhult, Skolhus, Kristdala 5: 31
1589. Mörlunda Missionshus 5: 85
1590. Kristdala Kinasyfören. 524: —
1591. Koll. i Kroxhult, Kristdala, resebidrag 6: 76
1592. D:o i Hörle 26: 75
1593. D:o i Värnamo 35: 69
1594. Kinesernas Vänner, Värnamo 400: —
1595. Koll. i Tånnö 8: 56
1596. D:o i Huskvarna 81: 56
1597. K. S., d:o 200: —
1598. J. P., Jkpg 100: —
1599. B. J., Mariestad, födelsedagsblommor till Carléns underh. 27: 50
1603. H. F., Uttersjöbäcken 10: —
1604. Hejde kyrkl. syfören. 150: —
1605. L. M. F., insaml. till Seminariet i Yuncheng eller annan verks. 4,000: —
1606. Koll. i Örebro 267: 58
1607. S. J., d:o resebidrag 54: —
1608. Norra Skärstads Mfg 75: —
1609. S. J., Örebro 500: —
1614. Koll. fr. Missionskonf. i Borås 122: 55
1615. A. W., Skillingaryd 7: 83
1616. Östra o. Västra Syfören. i Jkpg 125: —
1619. Onämnd 5: —
1620. Kinesernas Vänner i Jkpg offerfest 16/11 425: —
1621. Ersmarks barnsyfören., gm H. I. 173: 36
1622. Holsby mfg 125: —
1623. Kinakretsen, Gbg. offerdag, till Berta Flodbergs underh. 420: —
1624. E. L., Köpenhamn 50: 53
1625. »Onämnd» fr. Norge gm D. B., (Norska kr. 15: —) 14: 92
1627. G. K., Björköby 20: —
1628. B. J., Mariestad, efterskörd på födelsedagsblommor, till Carléns underh. 5: —
1629. G. C., Sävsjö 10: —
1630. O. M., Orrviken 5: 66
1631. Syföreningarna för S. M. K., Sthlm, försäljning 21/11, netto 4,907: 41
1632. Uppsvenska distr. inom K. F. U. M., till Morris Berglings underh. 127: 70
1633. H. N., Örebro 10: —
1634. »Att användas efter gottf.» 50: —
1636. Tidebo 21/11 7: 51
1637. Monsterås Missionshus 22/11 9: 70
1638. Forssa skolhus 23/11 12: 07

Kr. 26,983: 88

S. M. K:s pensionsfond.

1555. 2 Moseb. 35: 5 50: —
1569. Ps. 23 8: —
1626. Syfören. N:o 2, Sthlm, sparb.-medel 70: 07

Kr. 128: 07

Särskilda ändamål.

1488. A. Ö. o. R. J., till arb. i Pucheng 20: —
1493. Tidn. Sydposten, Malmö, till de nödlidande 5: —
1494. Syfören. Ljusglimten, Duvbo, till M. Petterssons barnh. 800: —
1497. S., Karlstorp, till Judith Hultqvist, att anv. efter gottf. 20: —
1504. M. o. A. T., Ängelholm, till Lisa Gustafsson, att anv. efter överenskommelse 25: —
1510. Ps. 9: 10, 11 till Maria Pettersson, för d:o 20: —
1511. D:o till Hilma Tjäder, för d:o 15: —
1512. E. L., till Maria Petterssons barnh., gm M. K., Kristdala 10: —
1513. Offerkuvert fr. Älgarås, till d:o 8: —
1519. B. P., Östersund, till Hanna Wang, att anv. för de nödl. 50: —
1520. A. H., Sthlm, till Kwei-lin underh. 45: —
1521. E. S., Ljungby, till Minnie Nicholson, att anv. enl. överensk. 100: —
1522. T. H., d:o, »till gröt för de hungr. i Tungchow» 5: —
1523. C. J. L., Linnaryd, till Tungchow, enl. överensk. 25: —
1524. Hova Kristl. Ungd.-fören., till O. Carlén, för en skolg. underh. 50: —
1525. Betaniaförsaml. Ungd.-fören., Huskvarna, till H. Linder, att anv. efter eget gottf. 20: —
1541. Söndagsskolbarnens sparb.-medel, Norra Skärstad, till gossen »Nytt liv» i Ishih underh. 50: —
1542. I. A. M., till sina två evang. underhåll 200: —
1543. Syfören. N:o 1, Sthlm, för bibelkv. i Honanfu 50: 60
1547. En liten födelsedagsgåva fr. E. o. E., till Hilma Tjäder att anv. eft. gottf. 20: —
1559. L. K., Klintemåla, till Barnh. i Sinan 10: —
1560. E. S., d:o till d:o 10: —
1561. G. o. E. N., Wretstorp, till M. Pettersson, att anv. efter gottf. 100: —
1570. Från den äldre syfören. i Norra Skärstad, till evang. Gyllenstjärnas underh. 100: —
1571. D:o, till en skolgosses underh. 50: —
1576. Sparb.-medel fr. Sättra, till Barnh. i Sinan 80: 30
1600. E. J. O., Dvärsätt, till de hungr. o. nödl. 20: —
1601. S. A. A., Figeholm, till M. Petterssons barnh. gm B. W. 20: —
1602. I. O., Bye, till Hanna Wang, att anv. efter gottf. gm E. G., Brunflo 2: 85
1610. S. J., Örebro, till evang. Shen Suntang underh. 250: —
1611. D:o, till en skolgosses underh. 100: —
1612. D:o, till Hanchengs gatukapell 100: —
1613. T. S., Strängnäs, till Hilma Tjäder, att anv. efter gottf. 10: —
1617. Skol- o. söndagsskolbarn, insaml. till Hanna Wang, för nödl. barn gm E. C., Lit. 30: —
1618. Onämnd, till Martin Bergling, för de hungr. 5: —
1635. Vesta o. Hjortsberga syfören. till M. Nylin, att anv. efter gottf. 50: —

Kr. 2,476: 75

Allmänna missionsmedel	**26,983: 88**
S. M. K:s pensionsfond	**128: 07**
Särskilda ändamål	**2,476: 75**

Summa under nov. mån. 1930: Kr. 29,588: 70

Med varmt tack till varje givare!

»Så låtom oss lära känna Herren, ja, låtom oss fara efter att lära känna honom.»
Hosea 6: 3.

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 36:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1931 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas bågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Vad vill du att jag skall göra dig? — Vem vill gå? — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Insänd litteratur. — Redov. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930
302408

N:r 20. ÅRG. 35. 25 DEC. 1930. PREN.-PRIS 2:25

ANSVARIG UTGIVARE: E. FOLKE.

Det stundar en högtid!

Det stundar en högtid. En glädjefest
Man reder sig nu till att fira.
Vem är väl, o själ, den väntade gäst
För vilken du allt söker sira?
Ack, är det väl han, som med himmelens frid
Sig närmar därute i kvällen
Och vill med sin kärlek så ljuvlig och blid
Gå in i de jordiska tjällen?

Är han väl den gåva, du helst begär,
Den skatt, som du mest eftertraktar?
O, gläd dig, han kommer att bli dig när,
Ty huld på din längtan han aktar.
Han kommer att giva dig del av den fröjd,
Som heliga andar förunnas
Och än utav änglar från himmelens höjd
För trängtande hjärtan förkunnas.

Han kommer och söker, o värld ock dig
Och vill sina gåvor dig dela,
Om blott du går utifrån villans stig
Och låter av honom dig hela.
Han kommer att göra dig lös från de band,
Som binda din ande vid gruset:
O, giv honom ingång och fatta hans hand,
Som leder från mörkret till ljuset!

Ack, kom, Herre Jesu, låt Anden din
Bereda dig väg till vårt hjärta!
Kom in med din frid och kärlek, kom in
Och helga vår glädje och smärta!
Då hava vi julfrid, då allt är oss väl,
Vad än oss i tiden må hända.
Då få vi ock sist med en heliggjord själ
Till himmelen saligen lända.

(Ur »För Sabbatsstunder» av K. W. S.)

En soluppgång i Kina.

»Än mörkret är mäktigt i dimmiga dälder,
men dagen begynner på höjderna gry.»

SOLUPPGÅNGEN FRÅN HÖJDEN.

Utdrag ur en predikan av Fr. Hammarsten.

En soluppgång från höjden har besökt oss till att skina över dem, som sitta i mörker och dödens skugga.
Luk. 1: 78, 79.

Lika litet som i den yttre naturen alla himmelens stjärnebloss och alla ljus, tända av människohand, förmå att jaga bort natten, lika litet hade det någonsin blivit dag på jorden, om icke Jesus Kristus hade kommit till oss. Han är soluppgången av höjden. Han som med sitt ansikte upplyser det nya Jerusalem, gavs av vår Fader till att vara den arma, syndbesmittade och skuldbelastade jordens sol. Det är ett lovämne för himmel och jord. Gud Faders kärlek ville giva offret, och djupt i människoanden ligger medvetandet, att ingenting mindre än detta var tillfyllest.

Men om solen gick upp för nära två tusen år sedan, då hava vi väl nu ljusan dag på hela jorden? Ack, att vi obetingat kunde svara ja härtill! Men stora, dystra slagskuggor och nattens mörker lägra sig ännu över vida sträckor av jorden. Den s. k. kristenhetens likgiltighet har under århundradens lopp utestängt ljuset från den arma hednavärlden. Mammonstjänsten, förnekelsen, njutningslystnaden, försoffningen hämma ljuset i själva de kristna länderna. Ljuset lyser i mörkret, men mörkret har icke fattat det. Kristenhetens synder kasta sådana förfärliga skuggor ut över folk och enskilda, att man kunde tro hedendomens natt ännu råda. Vad hjälper det, att solen lyser, om man stänger fönsterluckorna? Man har mörkt hos sig ändå. Vad hjälper det, att Kristussolen har gått upp, om man stänger hjärtat för det ljuset?

Solen går upp över onda och goda. Kristus är Guds gåva till hela världen. Mänskligheten har ett stort arv, omkring vilket den kunde enas. Det lider intet tvivel, att synd och dom är ett gemensamt ont för hela släktet. Naturens fördärv genomtränger varje enskild, och med obeveklig följdriktighet går det onda över från släktled till släktled, från individ till individ. Ingen kan här draga sig undan. Men mänskligheten har, som sagt, också något annat, som är för den gemensamt, dess andra stora arv, Kristus. Han tillhör oss alldeles lika visst som synden och domen. Tveka vi ej om vår andel i dessa, så behöva vi ej heller tveka om vår del i Kristus. Kunna vi ej undgå att bekomma vår lott i arvet från Adam, så är det heller ingenting, som hindrar oss att taga ut vår del i arvet från Kristus. Solen är, sade vi, för alla. Den griper med sina strålar den stackars tiggaren, tränger igenom hans trasor lika varm, som om den lyste på siden och purpur. Soluppgången är för hela naturen. Lärkan drillar högt i skyn sin sköna sång, men även korpen låter höra sina omelodiska läten. Han har lika rätt att fröjdas på sitt sätt som sångfågeln. Vem vet icke, att soluppgången gäller alla? Kristus är

din lika fritt, som solens ljus tillhör varje varelse från skapelsens krona till masken i stoftet. Öppna alla hjärtats dörrar och fönster och låt ljuset lysa in i de mörka rummen! Ingen bön, ingen tro, ingen bättring, ingen god gärning kan skingra hjärtemörkret, men Jesussolen kan det, och bättring och tro öppna dörrarna för Jesus. Det är deras betydelse. Tag det såsom en nåd, att du får tro, icke såsom ett krav, att du skall tro! Tänk, att du får gråta ut hos Jesus! Tänk, att du får säga honom, hur fattig, jämmerlig, blind och naken du är, och och tänk, att du får lita på honom av hela din själ! Tror du icke på solen, att den varje vår skall få makt över is och snö, makt över vinterdvala och död? Tror du icke det? Jo, du vet, att blott solen får lysa på jorden dag efter dag, så blir det nog vår och sommar. Kan du icke lita på Jesus så mycket, att du lägger dig kall och död vid hans fötter, viss att han skall säga sitt befriande ord: »Du skall leva», alldeles lika säkert, som han varje vår säger detta ord till den döda naturen, vilken då hörsammar hans bud?

Jesus är sol. Det ville jag säga ur egen och tusende andras livserfarenhet. Det är sol, att Gud älskar i Kristus Jesus. Det är ingenting mindre än sol. Det är icke det kalla, gnistrande, otillräckliga stjärneljuset, nej, det är s o l. Det är just vad ett kallt och dött hjärta behöver. Om du kunde se in i dig själv riktigt djupt och fråga: »Varefter längtar du, oroliga hjärta?» så skulle det svara: »Efter kärlek, Guds kärlek.» Om du kunde tolka samvetets klagan och suckan samt frågade: »Varför är det så oroligt?» skulle det svara: »Jag behöver försoning och frid.» Allt detta är J e s u s. Han är sol i ditt liv. Öppna din själ, hur armt, hur fattigt, hur mörkt där är! Öppna för Jesus!

Giv ännu en gång akt därpå, att Jesus själv och ingenting annat är soluppgången för dem, som sitta i mörker och dödens skugga. Gå med herdarne till Betlehem. Stanna med blicken vid krubban och fråga, om gåvan, som där ligger, är din. Låt Barnet självt vara svaret på dina frågor. Känslorna hava sina svar, samvetet har sitt, förståndet sitt. Men vad säger Barnet d. v. s. det faktum, att Gud sänt sin Son i världen att frälsa syndare? Säger icke Barnet alldeles givet: »Jag tillhör dig. Jag ligger här i krubban väntande, att du skall taga mig i din famn och lova Gud.» Många mörka frågor ligga måhända i din själ väntande på svar. Låt barnet i krubban vara det avgörande, bestämmande svaret på alla hjärtats frågor! Gud älskar dig. Försoningen är given. Gud har icke skonat sin ende Son utan givit honom ut för oss alla — och har givit oss a l l t m e d h o n o m. Ära vare Gud i höjden!

En gång skola alla jordens små glädjeljus slockna. Hemmet upplöses, vännerna skingras och dö, rikedomen försvinner, nöjet vissnar likt en förgänglig blomma, allt som förljuvar tillvaron här nere utan att hava evigheten uti sig, når sitt slut. Alla dessa ljus släckas. Såsom ljusen släckas, då solen går upp, så skall det en gång för dem, som tro, varda uppenbart, att

Jesus var soluppgången. Hans ansikte upplyser staden. Ljus av sol och ljus av lampa behövas icke längre. Allt går upp i Lammet, och dess ansikte upplyser staden.

Vare då Herren ditt ljus redan nu, medan du vandrar i den mörka dalen, och sjung med den gamle Sakarias: »Genom vår Guds innerliga barmhärtighet har en soluppgång av höjden besökt oss!»

Bönedag för missionen.

Trettondedag jul.

Allt arbete för världens evangelisering har haft sin upprinnelse i trons bön. Det kan icke heller segerrikt genomföras med mindre det får vara en hjärtesak, som göres till föremål för trons bön. Om den missionerande kristenheten under en eller annan gynnsam period skulle löpa faran att förgäta detta, sörjer missionens Herre för att hon genom påkommande prövningar anyo väckes till att trognare vårda lågan på sitt böncaltare.

Just nu hänga tunga allvarsmoln över en orolig mänsklighet. Just i vår tid mötes också den evangeliska missionen bland de icke kristna folken av nya svårlösta problem. Inbördeskriget med alla dess följder i Kina, de nationalistiska rörelserna i Indien, industrialismens frammarsch i missionsländerna och muhammedanismens strävan efter världsherravälde skapa tillsamman hela komplex av svårigheter, som missionen och dess företrädare hava att övervinna. De stora framgångar missionen vunnit under de senaste årtiondena ställa nu också stora krav på missionens utövare. Det gäller nämligen att fullfölja och fullkomna det välsignelserika och mångsidiga verk, som i Kristi tro blivit begynt. Den ökade arbetslösheten och lågkonjunkturerna liksom en påtaglig materialistisk inriktning bland Västerlandets folk ställa missionssällskapen inför svårigheter av ekonomisk art. För att möta och övervinna dessa svårigheter och hinder och för att rätt fullfölja, vad hjältemodiga fäder och föregångare begynt, kräves brinnande hjärtan, hänförande tro, uthållig bön och ädelmodiga uppoffringar.

Missionsledare över hela världen känna också i denna tid djupt beroende av Gud och hans barmhärtiga ingripande. Kallsinnighet och försummelser bekännas, under det hedendomen med dess nöd och olyckor griper deltagande hjärtan och lägges inför Gud i bön. Insikten om att Gud vill beskära oss, den elfte timmens folk, att med större kraft verka hans verk, gör sig allt mer gällande. I alla fem världsdelarna omringas fördenskull nådens tron av bedjande kristna. Man anropar Gud om förnyade, rika välsignelser över missionärerna och det verk de utföra. Församlingarna av infödda kristna liksom inlödda ledare och predikanter äro föremål för bön om att de, beseglade av löftets heliga Ande, måtte befinnas skickliga till att verka Guds verk. Oron och nöden bland missionsländernas folk utgör ett stort och gripande ämne för åkallan och bön. Den missionerande kristenheten och dess förhållanden mana också till bön om andlig förnyelse och om kraft till fortsatt verksamhet.

Det djupa allvar och bönebehov, som är för handen bland missionens vänner ute i den stora världen, gör sig i lika mått gällande bland troende kristna i Sverige. Svenska Missionsrådet har fördenskull beslutat rikta denna maning till svenska medkristna, att de måtte i möjligaste mån avskilja Trettondedag jul till bönedag för missionen bland de icke kristna folken och Israel. Ordets förkunnare och kristna ledare ombedjas att taga denna angelägenhet på sina hjärtan, beröra den inför sina åhörare och göra vad de kunna för att nästkommande Trettondedag måtte bliva en verklig missions- och bönedag bland Sveriges troende folk.

Till denna vädjan om förbön för missionen vill Missionsrådet foga en erinran om de många och stora anledningar till

tacksägelser för missionens framgångar och för de välsignelser, som genom den kommit millioner människor till del. Vår bön må sålunda icke ske med klagan eller i misströstan utan med glädje och lovsång. Missionen är Guds verk, och han har vakat över det verk, som han av nåd framskapat. Guds trofasta löften skänka också de största framtidslöften för missionen. »Herrens fruktan skall en gång övertäcka jorden, såsom vattnet täcker havets botten».

Svenska Missionsrådet.

En hälsning från rev. W. H. Aldis.

W. H. Aldis.

Kina Inlandsmissionens föreståndare i England, som i samband med årets Södertäljekonferens besökte Sverige, har tillställt oss följande hälsning avsedd att införas i Missionstidningen Sinims Land:

»Mina kära vänner!

Med stor glädje tillmötesgår jag en av min gode vän Martin Lindén uttryckt önskan och skriver några rader såsom en hälsning från England. Det var ju för mig en synnerligen stor glädje att i somras få besöka Ert land, och jag skall sent glömma varken värmen i välkomnandet vid min ankomst eller den lyckliga gemenskapen med Eder, som jag fick åtnjuta, då vi vid olika tillfällen voro tillsammans.

Mitt deltagande i Södertäljekonferensen var en erfarenhet, som för mig gjorde de heligas gemenskap till en djupare verklighet än den tidigare varit, och minnena från dessa dagar komma att förbliva till mitt jordelivs slut.

I Prinsen och Prinsessan Bernadottes utomordentligt vackra hem kunde jag ej annat än tacka Gud, för det han berett mig tillfälle att se ett så idealiskt kristet hem, och jag står också i stor tacksamhetsskuld till min vän doktor Karl Fries för hans utmärkta tolkning. Jag får emellertid ej falla för frestelsen till att börja räkna upp all den myckna godhet jag blev föremål för, mitt brev bleve då alldeles för långt.

Bland de många intryck, som jag erhöll under min vistelse i Sverige, märkes särskilt en mycket fördjupad känsla av det oerhört stora värdet av Kina Inlandsmissionens internationella karaktär. Min innerliga bön är också, att den kedja, som förenar oss i denna underbara gemenskap, må bli allt starkare och starkare. Vi ha såsom mission ett särskilt budskap att frambära, ej blott i Kina utan även i hemländerna, och en del av detta budskap är vittnesbördet om att vi alla äro ett i Kristus Jesus.

Då vi tänka på vår gemensamma uppgift i Kina, behöva vi ock komma varandra närmare för att kunna med varandra dela glädjen av att få inbärga en stor skörd för vår Herre från mörkret därute.

Bedjande att Guds välsignelse även i fortsättningen i överflödande mått må vila över Edert arbete för Gud i Kina förbliver jag

Eder i Herrens lyckliga tjänst
W. H. Aldis.»

*

I ett föredrag, som Mr Aldis nyligen höll, besvarade han åtskilliga frågor, vilka alltsomoftast framställas till honom. Några av dessa äro säkert av intresse

även för svenska läsare, varför vi här införa ett kort utdrag ur föredraget:

»En annan fråga lyder: 'Ha Ni bestämda bevis för att Ni göra rätt i att antaga erbjudanden om inträde i missionsarbetet i Kina?' — Med hänsyn härtill finnes ett bevis, som visserligen ej är avgörande men som dock är mycket påtagligt, nämligen ekonomien. Man undrar, om vår nuvarande inkomst skall delas, så att den räcker även för de 200 nya missionärer, vi bedja om, men jag är övertygad om, att Gud lika lätt kan förse för 1,200 missionärer som han tidigare försett för 1,000. Detta har han ock visat prov på, då han under innevarande års första halvår låtit Kina Inlandsmissionen få 13,000 pund (omkr. 234,000: — kr.) mera i inkomster än under motsvarande tid föregående år. Det är ingen anledning till fruktan, trots det stora behovet av flera missionärer, men överflödande skäl till att i förtröstan på Gud vara frimodiga.

Ännu en fråga lyder så: 'Är det rätt att under nuvarande förhållanden i Kina sända män och kvinnor att arbeta därute?' — Vi få ej glömma farorna därute, men vi måste ock komma ihåg ett par tre andra förhållanden. En missionär, som nyligen hemkommit från en resa i Kina, berättar om utomordentligt stor vänlighet visad missionärerna av folket i allmänhet samt om folkets iver ifråga om att få höra evangelium. Dessa två förhållanden visa behovet av att evangelium nu predikas därute. Vidare få vi ej glömma, att missionsbefallningen är ovillkorlig. Må Kristi församling aldrig taga såsom sitt måtto: »Trygghet först och främst.» Risker kunna ej undvikas, men den, som är på Guds viljas väg, är lika säker i Kina som på någon annan plats. Gud bjuder oss att gå framåt. Att lyda kommer kanske att kosta mycket, men han leder oss själv, och trons öga kan se den kommande segern.»

Skriven till missionärerna!

Bedjen för missionärerna!

FRÅN REDAKTION OCH EXPEDITION

Sinims Land.

På sista sidan av dagens nummer av Sinims Land återfinnes prenumerationsanmälan för denna vår missionstidning, och vi ville härmed fästa uppmärksamheten därvid.

Samtidigt ville vi också uttala ett varmt tack till våra vänner, som år efter år gå in i kärleksgärningen att sprida Sinims Land. Vi tacka även Gud för dem och bedja Gud gíva dem nåd och kraft till uthållighet och oss många nya sådana vänner.

Trettondagen.

anordnar S. M. K., i likhet med föregående år, kl. 11 f. m. en *missionshöglid i Betesdakyrkan,* Floragatan 8, Sthlm, då sparbössor och offergavor mottagas.

Doktor *Karl Fries* leder mötet och missionär *Aug. Berg* samt fröken *Ingeborg Ackzell* komma också att tala. Missionens vänner hälsas varmt välkomna, och vi anbefalla mötet åt deras hågkomst och förbön.

S. M. K:s tisdagsbönemöten.

i Betesdakyrkan börja åter v. G. fr. o. m. tisdagen den 13 nästkommande januari. Mötena hållas kl. 7 e. m. och Missionens vänner hälsas varmt välkomna att taga del i dessa möten.

En God Jul

tillönskas alla

S. L:s läsare!

På resa till Kina.

Medelhavet »Trier» d. 16 nov. 1930.

Kära Missionsvänner!

Man har sagt mig, att en reseskildrare bör vara sann optimist. Kanske är det inte så lätt att förena dessa båda begrepp, när det mångbesjungna Medelhavet endast bjuder på regn från askladdade moln, och ångbåten är överfylld, så att tillfredsställande platser ej finnas där. Havets oroliga böljor svartna och upplysas endast då och då av avlägsna ljungande blixtar. Detta storslagna naturskådespel blir det enda, som något höjer den dystra stämningen ombord under dessa solfattiga dagar.

Men om mina kära läsare vilja följa med från resans begynnelse, skall det måhända lyckas mig att skildra första delen av vår resa mot den ljusa optimismens bakgrund.

När vi från plattformen på Stockholms Central den 6 nov. lyssnade till de sista tonerna av den kära barnasången: »Vad han tar, och vad han giver, samme Fader han förbliver», etc., tycktes det oss, som om vi aldrig hört den sången klinga så underbar, både vad text och röstmaterial beträffar. Var det inte liksom ett insegel på alla de härliga löftesorden från missionens Herre, som i så rikt mått kommit oss till del den sista tiden i hemlandet. Tack för den avskedsgåvan! Som ett ljust och rikt minne skall den följa oss.

När vi vid 9-tiden följande morgon glida in på färjan, som skall föra oss till Sassnitz, ligger Östersjön lugn och klar. Från däck skåda vi den sista skymten av vårt älskade fosterland. Hur hade man ej tänkt sig den stunden? Men — »den nåd han giver är större», och så hälsa vi då Sverige farväl. — Färden är vilsam och skön. Kl. 1 befinna vi oss på tysk mark, och just när vi äta middag, glida vi in på färjan, som leder till Stralsund och befinna oss alltså på historisk mark. Vi passera också staden Greifswald, som i mer än två århundraden tillhört Sverige. Berlin, där vi ämna övernatta, bjuder på regn: vid tåget möter en ung man med tyskt gemyt, vilken beledsagar oss och bagaget till hotell S:t Mikael. I vara gavobrev från omtänksamma vänner finna vi några femkronorssedlar, avsedda »för någon uppmuntran under resan», gåvor, som i sanning kommo väl till pass. Vi företaga en biltur genom staden för att göra en titt på storstadslivet.

Följande dag går färden vidare genom Brandenburg och Sachsen. Söndagsmorgonen går upp med strålande sol över Alperna. Hela dagen susar tåget genom dälden av den väldiga alpkedjan. Vi glömma både tid och rum för det naturens skådespel, som upprullas för våra blickar. De lövklädda fjällväggarnas höstfärger erbjuda en prakt i den starka solbelysningen, som bländar ögat. Här och var skymta vi små vitmenade kyrkor, dit grupper av helgdagsklädda gudstjänstfirare tåga.

Över nejden vilar sabbatsro; så ock i våra hjärtan. De små byarna och enstaka gårdarna ha liksom tävlat om att komma så högt som möjligt, och de av vackra villor kantade alpsjöstränderna bära prägeln av stillhet och ro vid den mäktiga fjällfoten. Likt smala, skimrande silverband söka sig fjällbäckar och älvar väg utefter de på många ställen brant stupande väggarna och bilda här och var storslagna forsar och fall. Snötopparna skimra som kristaller.

*

Tiden flyger denna dag. Vi följa den långsträckta Luganosjön och skåda på långt håll det sista panoramat av sagolandet, som staden Lugano erbjuder där den ligger belägen delvis vid sjöstranden, delvis på fjällsluttningen. Vi se oss mätta av naturscenerier den dagen och instämma i skaldens ord: »Ty när så mycket skönt i varje åder av skapelsen och livet sig förråder, hur skön då måste icke Källan vara Den Evigt Klara.»

Solen sjunker sakta ned bakom den sista snötäckta fjälltoppen, och vi befinna oss nu på italiensk mark. Höjderna försvinna, skymningen faller på och efter några timmar anger tågets vissling, att vi äro framme vid järnvägsresans mål — Genua.

Efter en halvtimme befinna vi oss på ett rent hotellrum, fyllda av tacksamhet över den nåd, oss redan vederfarits. Bit för bit ha vi erfarit, hur vi »lotts i de beredda gärningarna». Varken tull eller passvisitation ha förorsakat svårigheter, och där sitta vi nu mitt ibland det myckna handbagaget, allt i oskadat skick med strålande humör.

Måndagen bjuder på en bilfärd till den för sin skönhet berömda gravgården Camposanto. Vi köra på en av dessa gator, som i stark stigning slingra sig till den högt liggande stadsdelen. Vi bese det mest sevärda av Camposantos märkliga gravkullar med praktfulla monument i marmor. Vi se och beundra, och vår engelsktalande chaufför kör oss till nästa sevärdhet, och är ej sen att besvara alla våra nyfikna frågor. Det förnämsta fransiskanerklostret måste vi också se, men det förtjänar ett kapitel för sig.

*

Våra biljetter avhämta vi på Norddeutscher Lloyds resebyrå, där östern och västern mötas i brokig rasblandning och språkförbistring, och vi kunna ej undgå att i smyg titta på varandra undrande: »vadanifrån och varthän?»

Eftersom våra »lire» äro avsedda att räcka för 2 dygn blott, få vi med tacksamhet flytta från hotellet, så fort 9,000-tonnaren »Trier» anlänt. Visserligen underrättas vi om att den avgår en dag senare, men kassan tillåter inte ett längre uppehåll i den dyra sjöstaden.

Det är med inte ringa nyfikenhet vi gå ombord på »Trier». Vi förstå, att passagerareantalet är ovanligt stort, då både dam- och herrsalong användas som matsalar. Vi anmäla oss till andra sittningen och bliva placerade vid ett skandinaviskt bord. Nyfiket titta vi mot dörren i undran, huru våra övriga bordsgrannar skola se ut och döm om vår stora förvåning, då där komma intågande i högtidlig skritt 30 munkar. De äro flera än så, omkring 50, samt några nunnor. De läsa sina bordsböner under märkliga ceremonier, men dricka sedan vin och spela kort helt ogenerat. De äro tydligen alla missionärer, av vilka de flesta hava Manila som mål. Av övriga passagerare äro 13 India- och Kinamissionärer. Förutom europeer äro japaneser, kineser, negrer och indier representerade. Vi äro inalles 140 på denna klass.

Kl. 2 den 12 nov. kastas förtöjningarna från vår »Trier». När landgången dras in och fartygsorkesterns vilda trumslag dånar, då brister något därinne, under det att vi sakta glida ut ur Genuas vackra hamn. De väldiga bergen, på vars sluttningar staden är byggd, försvinna snart ur vår asyn, och med den vårt eget Europa, kärast i det ögonblick, det ej längre skönjes. Framför oss ligger Medelhavets blåa yta spegelblank och insöver oss i drömmar om en underbar Medelhavsresa. Men icke alla drömmar äro sanndrömmar, det fingo vi snart erfara.

— — —

När dessa rader nedskrivas har den sista dagen av Medelhavsresan gått till ända, härlig i likhet med den första. Vi skymta nu Egyptens kust och skola snart avlämna detta resebrev, vilket jag önskar ville komma till Er alla, som en hälsning om trofast Fadersomsorg, om trygghet och glädje även mitt i stormen. Och när denna hälsning når Er, äro vi alltfort resenärer. Glömmen oss ej! Bedjen, att Herren välsignar vår ingång i det land, dit han kallat oss!

Varen alla varmt hälsade från Edra lyckliga Kinaresenärer genom

Maja Lundmark.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Från Ishih.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Vårt andra och sista möte hölls i Ishih d. 17—18 maj. Aldrig förr hava vi haft en sådan stor dopklass, 21 män och 34 kvinnor. Det var stunder vid Jesu fötter, rannsakande, undervisande och hjälpande. Nästan efter varje möte var det någon, som kom och bad om förbön. Guds Ande var så förnimbart nära. Det skulle vara roligt att närmare berätta något om dem, de hava alla sin särskilda historia. Jag har ju fått bedja med de flesta och hjälpa dem fram till Frälsaren, så jag har riktigt fått leva mig in i deras både oomvända och frälsta tillstånd. Malte och Ida Ringberg kommo hit till vårt möte och gåvo oss god hjälp. Mycket folk. Både kapell och gård voro fullsatta. Dopakten blev en värdig högtid, trots det myckna folket och de många dopkandidaterna gick allt så lugnt och stilla till. Äldste Hai döpte männen och Axel döpte kvinnorna, ty det var för många för en person. Så hade vi då från hela distriktet fått inhösta 68 personer. Däribland var det både gossar och flickor från våra skolor. De flesta av dopkandidaterna voro från Ishih med omnejd.

Sommaren.

Axel och jag blevo ombedda att taga hand om hushållet på »Sommarro». Jag sade först nej, ty när jag får mycket att tänka på, så blir jag ofta sömnlös. Men som det ej fanns någon annan, som kunde åtaga sig det, så gingo vi med glädje in i arbetet, förlitande oss på Herren, att han skulle ge det, som behövdes av både sömn och krafter. Och vi hava i sanning orsak att prisa Gud, ty han hjälpte oss härligt igenom. Och vi fingo göra många dyrbara erfarenheter, som vi ej skulle vilja vara förutan.

Den 28 aug. reste vi hem till Ishih igen, just i god tid för flickskolans öppnande. Nu då jag skriver detta brev äro vi inne i Yuncheng på konferens, eller rättare sagt, är det ett par dar innan den börjat. Sedan vi komma hem, hava vi vårt höstmöte, och dagen efter mötets slut är den stora dagen, den 14 okt., då arbetet börjar på vårt nya kapell. I sommar har förberedelserna gjorts i form av tegelbränning samt slagning av jordtegel. Snickaren håller nu också på med att göra dörrar och fönster. Bed med oss att Gud må välsigna allt som sammanhänger med detta kapellbygge, att vi må få goda och dugliga arbetare o. s. v.

Med varma hälsningar. Eder i Jesus lyckliga *Anna Hahne.*

Glädjebud från Tungchow.

(Utdrag ur privatbrev, daterat den 9 nov. 1930.)

»Så förde han sitt folk ut med fröjd, med jubel sina utvalda.»

Ni därhemma veta lika väl som vi hur glesa leden äro härute, och det var nog inte utan bävan jag denna gång ensam tog upp arbetet efter sommarens semester. Under konferensen gav Gud mig sådana härliga löften ur Guds ord, och jag kände, att jag kunde inte annat än gå till Tungchow, fast mycket sades, om huru farlig (smittofarlig) denna plats är etc. Gud sade till mig: »Frukta icke. Jag är din sköld», och så var jag förvissad om Guds hjälp och att det var han, som ledde min väg. Jag behövde inte längre frukta.

Så kom Hanna Wang hit för att hjälpa till med dopklassen. Hon kom just en vecka före stormötet, och vi gladdes båda i hoppet att Carl och Ethel Blom samt Styrelius' båda skulle komma hit till stormötet den 24—26 okt.

Dopklassen var rikt välsignad, och vi fingo glädjen se elva av dem genom dopet upptagas i församlingen. Det var en stor glädjedag. Stormötet började fredag kväll, och jag tror både kineserna och jag kände oss mera högtidliga än vanligt. Martin Bergling och Ida Söderberg kommo med Carl och Ethel Blom från Hoy-

ang, och Nils och Olga Styrelius kommo från Pucheng. Vi voro då 8 utlänningar. Det var nästan konferenskänsla i luften!

Dagen efter stormötet regnade det, och mötesdeltagarna kunde ej gå hem. Det blev alltså en extra mötesdag, och ingen var ledsen åt det, men fram på f. m. började plötsligt skarp skjutning, som hördes vara så nära som hade det varit i granngården. Det var dock på stadsmuren, men kulorna veno i luften över oss. Alla undrade vad som kunde vara å färde.

Snart fingo vi veta, att stadens soldater hade flytt under natten, och att rövarna nu passade på att försöka komma in i staden. Stadens poliskår försvarade staden från murarna, men rövarna hade några av sina bundsförvanter inne i staden, och på f. m. öppnade dessa portarna, och rövarna blevo stadens »beskyddare». Ingen störde oss på stationen, utan vi fingo vara i fred, men på natten hade rövarna rövat de flesta butiker i staden, och även i en del större hem hade de slagit in dörrarna.

Tisdag morgon var det sol och vackert väder, och stadsportarna voro öppna. De flesta av stormötesdeltagarna startade då tidigt för att hinna till sina hem på dagen. Då vi sutto vid middagsbordet, började igen skarp skottväxling, och vi sågo undrande på varandra. Vad kunde nu vara på färde? Jo, södersoldaterna hade kommit in i staden och började helt plötsligt skjuta på gatorna efter rövarna, som under natten plundrat. Det blev ett väldigt smattrande och skjutande, och ibland kändes det som var det alldeles inne på vår gård. Under allt kände jag mig trygg vid det ordet: »Frukta icke; jag är din sköld!» — Det är gott att hava Gud till sin sköld när det är frid omkring, men mycket mera så när man hör kulorna vina över huvudet.

Skolflickorna skockade sig i ett av sovrummen och försökte hålla modet uppe genom att sjunga den ena sången efter den andra. Så småningom kommo soldater och sökte efter rövare inne på vårt område, men gjorde oss ej någon skada. Underbart hur Gud höll sin hand över oss alla de dagarna. I staden blev det lugnt, men utomkring på landsbygden var det oroligt, och soldaterna gingo än hit, än dit.

I Pucheng skulle det bliva stormöte den 31 okt.—2 nov. Men hur skulle syskonen komma dit? På torsdagen, den 30, startade Nils och Olga S., Hanna W. och Carl B. i bilen, och Nils hade lovat att följande dag komma och hämta Ethel B. och Martin Bergling.

När vi sutto vid middagsbordet på torsdagen kommo de tillbaka alla fyra utan att ens hava kommit över floden. Vi voro glada, att de välbehållna kommo tillbaka och att ingen olycka hänt dem. På lördag morgon startade våra vänner för att resa till Pucheng igen. Denna gang var Ethel Blom med. De åkte nu på kärror och hoppades att fast sent ända få vara med om sista dagens stormöte, men döm om vår förvåning när fram på e. m. de alla uppenbarade sig på gården igen! — Nu var det ej annat att göra för dem än att lugna sig här över söndagen. De hade ju gjort två försök att komma från Tungchow, men ej lyckats.

Lördag e. m. fick jag några rader från Dagny Edla Bergling, som överraskade oss med den glada nyheten, att Wille och hon lyckligt anlänt till Hoyang. Martin Bergling fick nu i en hast riktig hemlängtan, och söndag e. m. startade han i kärra ensam resan hem till Hoyang. Carl och Ethel Blom fingo sin vistelse förlängd här, och det var väldigt roligt att ha både dem och Styrelius båda kvar här.

Medan vi voro i Peitaiho samlades några av oss till daglig bön för våra stationer, och vi ha redan fått se hur Herren svarar och gör långt utöver vad vi kunna bedja eller tänka. Veckan före stormötet fingo vi bedja med de flesta eleverna i flick-klassen. Du skall tro det var en glädjedag. Hanna Wang hade haft bönemöte med dem, och Guds ande rörde vid hjärtana. Det blev syndanöd, tårar, bön om förlåtelse, och frälsningsfröjd blev slutet på det hela. På kvällen kommo de, den ena efter den andra, somliga till Hanna W., somliga till mig, och bådo att vi skulle

bedja för dem. När jag sedan gick till sängs, kunde jag knappast få en blund i ögonen för glädjes skull. Hur underbart är icke Guds verk i ett människohjärta! I morse när jag hade morgonbönemöte med dem och den ena efter den andra stod upp och bad och tackade Gud för syndernas förlatelse, kunde jag knappast återhålla tararna. Jag räknade till 10 som bådo sa innerligt, sedan brydde jag mig ej om att räkna längre. De äro över 20 i klassen och alla förutom en kan tacka Gud för syndernas förlätelse. Jag tror dock att även den lilla skall komma med.

I morgon börja vi en bibelkurs för utomstaende. Några av dessa voro här i varas och läste. Nu ha de fått löfte att komma en månad. Vi bedja mycket att denna kurs skall bli till rik välsignelse, och att alla, som komma med, ska komma helt över på Guds sida. Det finns många svårigheter i arbetet, men det känns som kunde man övervinna allt, när Gud verkar ibland oss. Vi vänta att få skurar av välsignelse! Vi tacka Gud för dropparna men äro inte nöjda därmed.

Tillgivna

Minnie Nicholson.

Resa och bussolycka.

Hur hade jag inte hoppats få vara med om vår konferens. Jag maste dock stanna vid kusten för att fa behandling för en allvarlig öronakomma.

Men tiden kom också för min syster och mig att resa tillbaka till fältet. Stämningen var främlingsliettlig. Tågresan blev dock i stort sett god.

Vi skulle fortsätta resan med buss. Den färden blev riskabel, ty vår chaufför envisades att ha en mängd tungt bagage på taket, medan vi voro fa personer inne i vagnen. På e. m. den första dagen skedde ocksa en olycka.

Min syster och jag hade inte sagt mycket till varandra denna dag. Båda hade vi känt oss så underliga till mods och oavbrutet känt oss tvingade att bedja för vår resa. Jag bad Gud bevara oss *från* olycka. Han lät olyckan hända, men bevarade oss *i* den. På manga sätt fingo vi se hans underbara omvardnad om sina barn.

Vi körde i diket, men diket var blott 1 meter djupt på detta ställe. Vi välte, men välte mot en kulle, vilket minskade stöten. Vi togo oss ut genom fönster och dörrar. Alla tycktes vara oskadade utom en man, som blödde svårt. Huvudsvålen var uppskuren från pannan till hjässan. Min syster tvättade såret och förband det.

Jag tror, att den mannen var en kommunist. Vi hade sett honom, innan färden började. »Ned med imperialismen», »»utlänningarna borde dödas», sadant hade han sagt om oss. Det är farligt att vara en fiende till Guds barn. Dagny-Edla hade önskat få något tillfälle att göra honom en tjänst. Nu fick hon det, och mannen var rörd till tårar. En passerande bil förde honom till sjukhus.

Vi fortsatte också resan efter en tillfällig reparation. Vi kommo även ett litet stycke nästa dag. Men då var bilen oduglig att fara med och chauffören sjuk. Han hade i sin iver ej förut brytt sig om smärtor, som han känt. I två dagar fingo vi vänta på en buss, som hade rum för oss och alla saker. Men vi voro i en stad, där det fanns Kina Inlandsmissionens missionärer, gamla goda vänner till far och mor. — Resan gick gott i fortsättningen.

Fran Yuncheng fingo vi resa med kärra och mula. Dagny-Edla satt inne i vagnen och jag utanför. Hon klagade över att hon satt så högt, att hon ingenting kunde se. Men vad var det att se, menade jag: en ändlöst gulbrun, trist öken. Sakta, sakta drogo vi framåt. Kom så eftermiddagen. Solen skulle snart gå ned. Hur vacker himmelen var! Vilka härliga färger, nyanser, övergångar, ej blott där solen var utan över hela himmelen. — Kunde man någonsin där hemma uppskatta himmelens skönhet så som här. Hemma var man så upptagen av *jordens* skönhet. Jag har saknat Sveriges vackra natur mycket, men det gör ju ej så mycket, då jag har en så härlig *himmel* över mig.

Det skymde och blev mörkt, och vi togo

in på värdshus. Man blir mörbultad av kärrans skakningar och trött efter miltals vandring. Det skulle bli skönt att få sova — om vi finge sova ostört. Nej, det blev ingen sömn. Det blev en strid mot skaror av små osynliga fiender. Föga vila. Timmarna gingo långsamt. Vi skulle ju starta kl. 3 på morgonen. Var den inte det ännu? Bäst att se efter. Är klockan bara 1? Vad skulle jag då göra? Om jag skulle vila mig något med en promenad, så kunde jag samtidigt se, om sakerna voro orörda på vagnen. Sagt och gjort.

Ah, natthimlen var kylig och frisk och vilken präktig stjärnhimmel! Det var en bra idé att gå ut. Och där stod vagnen. Jag lyste på den med ficklampa. Allt tycktes vara orört. Men en man satt i någon vra och hostade krystat. Han vilie tala om, att om jag var en tjuv, så var jag inte obevakad. Bäst att gå då, så att han kunde få »släppa ned» sitt oroliga hjärta. Men skulle jag gå in igen till den dystra kampen — och en sa härlig natt. Jag kunde ga ut på gatan. Nej, porten var obevekligt stängd. Snarkningar hördes från andra rum. Hur kunde man vara så okänslig för fienderna och sova så tungt. — Nu var det blott 1 timme kvar till var avfärd.

Klockan blev också 3. Allt gjordes i ordning. Vi satte oss upp på vagnen och den sakta lunken började igen. En man från värdshuset öppnade porten. Mannen gick före med en lykta i handen för att väcka portvakten till byns port. »Pang, pang, pang. Vakna och öppna porten.» — »Ni kan vänta tills det blir morgon.» — »Det är utlänningar», hörde jag var man viska. Portvakten kom upp och öppnade porten, och vi foro ut ur byn. På ena sidan om oss stod vår man. Han lyfte upp lyktan och näsan i vädret och bjöd farväl med orden: »Ni far nu, aa.» — »Vi ses igen, aa.» På andra sidan stod portvakten. »Det var vänligt utav Er, aa.» — »Aaa.»

Himlen var strålande med alla stjärnor.

Mulornas trampande och vagnarnas knakande var det enda ljud, som hördes i natten. Jag kunde blott se konturerna av vagnen framför oss med våra saker. Det var romantiskt. Det blev en vacker morgon, och vi kommo fram till Gula floden. Det gällde nu att hyra en oxvagn med breda hjul, som kunde föra oss och sakerna på mador och gungfly ut till båten.

Vår tjänare, som var med, ställde till ett väldigt gräl. Hade han satt sig för att få ett rekordpris i billighet? Vi hade inte trott, att han skulle göra så och voro ledsna därför. Affären avslutades, då jag ej hörde på. Men jag kunde inte förstå, att det gick så tyst och stilla för sig. Det blev klart, när jag skulle betala. Priset var synnerligen högt. Mannen ansag mig alltså vara sa grön i alla avseenden.

Tullmännen vid båtarna voro, som många militärer härute, stora kaxar och härjade med folket. De äro vanligtvis mycket misstänksamma mot oss utlänningar. »Dessa missionärer äro nog agenter för sitt lands imperialistiska strävanden. De smuggla vapen och ammunition på sina resor.» Tullmännen fingo syn på oss. Här skulle bli undersökning. Det var manga och tunga saker. Vi hade bl. a. mycket traktater och biblar med oss samt vissa matförråd för vintern. Razzian skulle börjas. Men Gud hade berett det bättre för oss. — Missionär Bergkvist hade i Yuncheng gjort en visit hos generalen där och fragat, hur det ställde sig att fara över till Shensi. Jo, det skulle nog ga bra den väg vi tänkt resa. Oombedd skrev han också ett brev åt oss, som jag nu lämnade till tullmännen. De läste: »Pastor och fröken Bergling från Hoyang äro på väg tillbaka till sitt hem för att sköta sin religions angelägenheter. Se till, att de få passera med sina saker utan svårigheter.

Ma.
General för — — —»

Tullmännen blevo otroligt vänliga.

Största delen av dagen sutto vi i prâmarna på floden. Dessa drogos runt bankar och över bankar. — Vi hade räknat med att komma hem till Hoyang denna dag, ty det återstod endast två svenska

mil. Men då det redan var kväll, fingo vi stanna i den mans hem, som skulle köra våra saker.

Det var en ny erfarenhet. Tidigare har jag endast bott i kinesiska värdshus, ej i något hem. Nästa dag var söndag. Vi båda att få stanna till måndagen. På grund av regn kunde vi ej fara förrän tisdagen.

Det var ett äkta gammalkinesiskt hem. Som tusen andra kinesfamiljer hette också dessa Konung, Wang. Det var gubbar och gummor, män och kvinnor och massor av barn, alla hörde till familjen Konung. Huset var ej litet med alla avdelningar. Men hur kunde det rymma en sådan människomassa? Från morgon till kväll hade vi besök och undersökning av oss själva, våra kläder och vara saker. Vår tjänare predikade för dem. Ännu ivrigare var ju min syster. De hade ingenting hört av det glada budskapet. Jag ansågs otroligt dum, som redan var vuxen, men stakade mig på den enklaste konversation. Utan att jag tänkte på det, kom jag dock att rehabilitera mitt rykte. Jag tog upp penna och papper och skrev. Det var underliga skrivtecken — och så fort det gick. Snart spreds ryktet, att jag skrev utländska skrivtecken fortare än hemmets män kunde skriva kinesiska.

Regnet upphörde och vi startade innan dagningen tisdag morgon. Först hade vi en brant, kilometerlång backe upp till Shensislätten. Knappt uppkomna hörde vi en del skott lossas nere i byn. Vi fingo senare veta vad det betydde.

Fredligt och lugnt drogo vi fram. Vid middagstiden närmade vi oss Hoyang. Förbipasserande berättade, att alla stadsportar voro stängda utom den östra, mot vilken vi reste. Ett stycke utanför staden fanns ett vakttorn. En trupp soldater hade fattat posto på det. De röto och skreko: »Varifrån kommer ni? Vart far ni?» Ett gevär var riktat mot oss. De fingo alla upplysningar de begärde, och vi drogo vidare. Vid stadsporten var också en trupp soldater. Jag gick fram till chefen och lämnade visitkortet med mitt anspråkslösa namn. Han var vänlig, och vi passerade utan svårighet.

Men vadan all oro? Jo, en avdelning rövare kunde väntas komma denna väg. De hade kommit till byn, där vi stannat två dygn, endast en halvtimme efter det att vi lämnat byn. De ämnade också taga samma väg som vi och skulle snart ha hunnit i kapp oss, men de funno den ovan nämnda backen så dålig, att de togo en annan väg.

Allt detta fingo vi höra på e. m., då vi sutto i lugn och ro i vårt trevna hem. Behöver jag säga, att vi tackade och prisade Gud, som så lyckligt fört oss hem.

Bror Martin har rest med missionär och fru Blom på besök till Puchengs och Tungchows missionsstationer. Vi vänta honom hem i nästa vecka. — Hjärtliga hälsningar till alla vänner.

Det är härligt att vara på stationen igen, men o, vad språket är svårt.

Hoyang den 31 okt. 1930.

Wilhelm Bergling.

Vitare än snö.

»Förlåt mig, är det Ni, som har predikat här den sista tiden?»

Efter att hava besvarat frågan, tillfogade jag: »Har Ni frid med Gud, är Ni viss om Eder själs frälsning?»

»Ja, Gud vare tack, jag har nu frid, men det är icke så länge sedan Herren fann mig; det skedde på ett underligt sätt.»

»Tala om för mig, på vilket sätt sanningens ljus gick upp för Er.»

»Låt mig då först tala om, att jag var många år i Armenien, i Indien, och likt många andra tänkte jag aldrig på min själs eviga väl.

Jag drack, och den aftonen då Gud fick tag i mig, blev jag utkastad från värdshuset.

Jag hade för vana att sova nästan hela söndagen, och i många år hörde jag aldrig evangelium predikas. Jag har många barn, och det var min bestämda önskan,

att de skulle gå både i kyrkan och i skolan.

En kort tid tillbaka, en söndag, kom jag ned från vinden, just som mina barn kom hem från söndagsskolan. Ett av dem — en rar liten flicka på sex år — såg mig upp i ansiktet och sade: 'Far, varför går du aldrig i kyrkan?'

Det oskyldiga barnets fråga gick som en dolk genom mitt hjärta.

'Vi ha lärt oss en sång, Far, om *Vitare än snö;* den är så vacker.'

'Vad menar du, barnet mitt? Kan det givas något som är vitare än snö?'

'Ja, den, som är tvagen i Jesu blod, är vitare än snö.'

Jag tålde icke att höra mer; jag blev överväldigad vid tanken på vilken djupt sjunken syndare jag var. Mitt lilla barn kunde ju tillrättavisa och undervisa mig.

Jag sade ingenting, men mitt hjärta var sårat vid tanken på, hur oberedd jag var att träda fram inför Gud. Hennes ord, 'vitare än snö', genljöd i mina öron tidigt och sent. Jag tänkte oavbrutet på min själ, mina synder och evigheten och kände mig till sist så ytterst eländig, att jag beslutade mig för att dränka min sorg i glaset. Jag gick till värdshuset, beställde en flaska rom och drack djupt, men det var mig omöjligt att bli kvitt min sorg. Därefter stängde jag in mig allena med Gud, kastade mig ned på mitt ansikte inför honom, bekände mig vara en usel, djupt fallen syndare, ropade till honom om nåd och begynte att läsa i Bibeln.

Där mötte dessa ord mina ögon: 'Jesus Kristus, hans sons blod, renar oss från alla synder.'

Här fann min arma själ vila, och sedan den stunden har jag haft frid med Gud.»

Från danskan av *H. H. S.*

Varför?

Sädesärlan sade till sparven:

»Jag skulle verkligen vilja veta, varför människobarnen äro så oroliga och fulla av bekymmer, varför de jäkta.»

Sparven svarade: »Min vän, jag tror det beror därpå, att de inte hava en sådan himmelsk Fader som vi, som i allt sörjer för oss.»

*

Vilken nåd är det ej att vara *stilla* och veta, att Jehova är *Gud*, att den Helige i Israel åtagit sig att försvara och hjälpa sina egna! Vi kunna vara vissa om att vartenda ord, utgånget av hans mun, förbliver, även när bergen vika. Gud förtjänar, att vi förtrösta på honom.

Vänd nu åter till din ro, min själ! Luta ditt huvud mot Jesu hjärta, och den frid som övergår allt förstånd skall uppfylla och bevara din själ.

(Ur Sanningsvittnet.)

Insänd litteratur.

FRID GENOM MESSIAS. En ung judinnas själshistoria. Av Maria Scherg, översättning från tyskan av Ludvig Philipsson. *Israelsmissionens Andelsföreningens Bokförlag, Stockholm 6.* 47 sid. Pris 75 öre.

En gripande skildring, som på det varmaste rekommenderas. *M. L.*

CARL ANDERSSON I VAXHOLM. Av H. Myrbäck. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm.* 159 sid. Pris häftad kr. 2: 50; inb. kr. 3: 75.

Dessa minnesblad till hundraårsdagen av Carl Anderssons i Vaxholm födelse komma säkert att mottagas med glädje. Den som hört om den originelle predikanten läser utan tvivel minnesbladen med glädje, och de som ej hört om honom få här glädjas åt att få göra hans bekantskap. *M. L.*

KRISTUS — HERREN. Predikningar över kyrkoårets högmässotexter. Av J. Nyrén. *Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm* 312 sid. Pris häft. kr. 4: 50; klotb. kr. 6: —.

Missionsföreståndare Nyrén har många gånger genom sin muntliga förkunnelse fått vara till glädje och välsignelse. Därför kommer säkert denna predikosamling att mottagas med glädje av många. Blive den då läst och till välsignelse. *M. L.*

Prenumerationsanmälan.

Missionstidningen

SINIMS LAND

anmäler härmed sin 36:e årgång.

Missionstidningen Sinims Land, organ för Svenska Missionen i Kina, utkommer vill Gud även under år 1931 enligt samma plan som under föregående år. Ansvarig utgivare är missionsdirektor Erik Folke, varjämte missionssekreterare Martin Lindén m. fl. medverka vid tidningens redigering.

Sinims Land utkommer under årets lopp med 20 nummer samt innehåller uppbyggelseartiklar, bibelstudier, brev från Kina, meddelanden från hemarbetet, uppsatser särskilt avsedda för barn och ungdom samt missionsnotiser från när och fjärran. Från olika håll har red. haft glädjen mottaga vittnesbörd om att vår tidning fått vara till uppmuntran och välsignelse. Vi bedja att härmed få uttala ett varmt tack härför såväl som för allt det kärleksfulla intresse för Sinims Land, vilket på olika sätt tagit sig uttryck. Särskilt beder red. att till prenumerantsamlarna få uttala ett vördsamt och hjärtligt tack för deras uthålliga och osjälviska arbete för tidningens spridning.

Då nu årsskiftet närmar sig, ville red. dessutom till envar av tidningens vänner rikta en innerlig vädjan om hjälp med anskaffandet av nya prenumeranter. Tidningen behöver så väl det ökade ekonomiska stöd, som varje ny prenumerant tillför den. Men dessutom kan och bör en ännu högre synpunkt anläggas på arbetet med att samla prenumeranter. Denna kan uttryckas så: ju fler nya prenumeranter, desto fler vänner till missionen och förebedjare för densamma. Och ju fler förebedjare desto större segrar i hela det arbete, för vilket Sinims Land vill vara ett organ. Må då tidningens vänner själva med ny frimodighet gripa sig an med arbetet för att samla prenumeranter och må de bedja Herren mana fram och giva Sinims Land många nya verksamma vänner.

Slutligen bedja vi också få anbefalla Sinims Lands redaktion åt vännernas hågkomst i förbön. Red. känner djupt behovet av Guds nådefulla bistånd och välsignelse, och denna gives, det veta vi, såsom svar på bön.

Tidningen kostar: helt år kr. 2: 25, 3 kvartal kr. 1: 75, halvår kr. 1: 25, 1 kvartal kr. 0: 90. Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 2: 75 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla mot insändande till exp. av postens kvittenser kr. 2: 25 för varje 6-tal ex., men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **44 59. 54 73.** Postgirokonto n:r **502 15.**

INNEHÅLL:

Det stundar en högtid. — Soluppgången från höjden. — Bönedag för missionen. — En hälsning från Rev. W. H. Aldis. — Från Red. och Exp. — På resa till Kina. — Från missionärerna. — Ungdomens avd. — Insänd litteratur. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1930
302530